

GENEROLO
JONO ŽEMAIČIO
LIETUVOS KARO
AKADEMIJOS
ŽURNALAS

2020

Nr. 3 (146)

KARIŪNAS

**VISI –
Į APKASUS**

Tikroji atranka
prasideda
apsivilkus
uniformą

AŠ – KARIŪNAS

Kariūno
metamorfozė į
leitenantą

TRADICIJOS

Bataliono
vado taurė

#110NeRiba

BE REIKALO NEPAKELK,
BE GARBĖS NENULEISK!

MŪSŲ GINKLAS, MŪSŲ MOKSLAS – LIETUVAI TĖVYNEI!

PRAKALBA

Sveiki, kariai! Esami, būsimi ir buvę. Sveiki ir visi, prijaučiantys Kariuomenei, o ypač Lietuvos karo akademijai. Šiame numeryje sveikinuosi aš, mjr. Donatas Suchockis, trumpam (tikiuosi) perėmęs šių metų „Kariūno“ 3-iojo numerio rengimą. Viliuosi, žurnalo pokyčiai bus įdomūs. Labai lauksiu visų skaitytojų išvalgų, pasiūlymų, pastabų, kandidatūrų į redakcinę kolegiją ir naujų temų.

Pirmiausia noriu nusilenkti ats. plk. ltn. dr. Gintautui Sургailiui už ilgametį darbą ir pastangas išlaikyti šį žurnalą gyvą ir skaitomą. Tikrai nelengvas, bet įdomus darbas. Šiame numeryje apie buvusį redaktorių galėsite paskaityti ir kiek išsamiau.

Pagalčiau!!! Pagaliau įveikėme užkeiktą barjerą – 110. Tai tikslas, į kurį taikėmės jau ne vienus metus, ir reikia pasidžiaugti, kad šie metai tapo sėkmingi. Karininko antpečių siekti pasiryžusių abiturientų skaičius viršijo ir ge-

riausius optimistų lūkesčius.

Sveikinu visus, įžengusius į naujus mokslo metus, pilnus pokyčių. Nauja Akademijos struktūra, nauji vėjai Kariūnų bataliono valdymo sistemoje ir daugybė iššūkių ateityje. Visa tai ir dar daugiau apžvelgiame šiame numeryje.

Nuo šiol redakcinę kolegiją sudarys mažiau narių, t. y. būtent tie, kurie nori suprasti ir perprasti žurnalo „virtuvę“ ir realiai prisidėti prie turinio planavimo ir parengimo. Pristatau – nuo spalio redakcinėje kolegijoje darbuojasi doc. dr. Manvydas Vitkūnas, mjr. Simas Asačiovas, krn. Povilas Masionis, krn. Rūta Visockytė, krn. Rokas Šarkus, krn. Paula Lišauskaitė ir krn. Vytautė Kupčiūnaitė. Labai šauni ir iniciatyvi komanda, kuri dėsis visais pastangas, stengdamasi Jūsų nenuvilti.

Taigi, imkit ir skaitykit, o perskaitę pasidalinkit!

Mjr. Donatas SUCHOCKIS

ŠIAME NUMERYJE

KARIŪNAS 2020 m. Nr. 3 (146) | ISSN 2029-6045

KARIŪNAS

Leidžiamas nuo 1932 m. spalio 25 d.

SPECIALI TEMA

Gintaras Surgailis – ilgametis „Kariūno“ redaktorius | 2

LEIDINIO TEMA

#110NeRiba | 6

SVARBU ŽINOTI

Reorgas! | 14

VEIDAI

Plk. Ričardas Dumbliauskas | 18

ĮDOMYBĖS IŠ SKRYNIO

Vilkas medžioja net sapnuose | 20

VISI – Į APKASUS

Tikroji atranka prasideda apsilikęs uniformą | 21

JKVM naujokų krikštas | 28

SPORTAS

Čempionės receptai | 34

Vara! Vara! | 36

STUDIJOS UŽSIENYJE

Civilinė praktika – Farerų salose | 38

POKALBIS UŽ TVOROS

VSD direktorius Darius Jauniškis | 40

TRADICIJOS

Bataliono vado taurė | 43

AŠ – KARIŪNAS

Kariūno metamorfozė į leitenantą | 50

Mentorystės programa | 58

AKADEMIJOS PULSAS | 60

KRYŽIAŽODIS

ŽURNALO REDAKCINĖ KOLEGIJA

VYRIAUSIASIS REDAKTORIUS – mjr. Donatas SUCHOCKIS, Donatas.Suchockis@mil.lt, tel. (8 5) 210 3674, KATT 24 674

NARIAI:
doc. dr. Manvydas VITKŪNAS, Manvydas.Vitkunas@lka.lt
mjr. Simas ASAČIOVAS, Simas.Asaciovas@lka.lt
krn. Povilas MASIONIS, Povilas.Masionis@edu.lka.lt
krn. Rūta VISOCKYTĖ, Ruta.Visockyte@edu.lka.lt
krn. Rokas ŠARKUS, Rokas.Sarkus@edu.lka.lt
krn. Paula LIŠAUSKAITĖ, Paula.Lisauskaite@edu.lka.lt

krn. Vytautė KUPČIŪNAITĖ, Vytaute.Kupciunaite@edu.lka.lt

ŽURNALĄ RENGIA:
Nijolė ANDRIUŠIENĖ
Kalbos redaktorė
Laima ADLYTĖ
Dizainerė
Eimantas GENYS
Fotografas

SPAUSDINA
Lietuvos kariuomenės Karo kartografijos centras, Muitinės g. 4, Domeikava, LT-54359 Kauno r. Tiražas 1000 egz. Užsakymas GL- 483

Žurnalas platinamas nemokamai. Leidžiamas kas trys mėnesiai.

DĖL ŽURNALO PRENUMERATOS PRAŠOME KREIPTIS:

Karo mokslų ir leidybos centras, tel. (8 5) 2735549, el.p.biblioteka@lka.lt

GENEROLO JONO ŽEMAIČIO LIETUVOS KARO AKADEMIJA

Šilo g. 5A, LT-10322 Vilnius

Viršelio nuotrauka Eimanto GENIO

TAVO KALIBRO UNIVERSITETAS

Gintautas SURGAILIS – ilgametis „Kariūno“ redaktorius

Parengė
mjr. Donatas
SUCHOCKIS

Karo akademijos
viršininkas plk.
Juozas KAČERGIUS
padėjo už darbą
vyriausiajam
„Kariūno“
redaktoriui
Gintautui
SURGAILIUI

Gintautas Surgailis. Vargu ar Akademijoje yra žmogus, dar negirdėjęs šios pavardės. Daugelio pažįstamas ir gerbiamas istorikas, dar žinomas kaip vyriausiasis žurnalo „Kariūnas“ redaktorius. Savo pirmajame žurnale, kreipdamasis į skaitytojus, jis rašė: „Tie laikai, kai svarbiausias reikalavimas būsimam karininkui buvo įspūdingi raumenų kalnai, ačiū Dievui, jau praėjo. Šiandien Karo akademijos reformos rezultatas – karininko intelektualo vizija. Šiais metais pirmą kartą susirinko magistrai, manau, kad ne už kalnų ta rugsėjo pirmoji, kai ateis ir pirmieji doktorantai.“ Šios mintys buvo išdėstytos 2002 metų spalio numerio skiltyje „Redaktoriaus žodis“. Akivaizdu, kad prognozės išsipildė ir Akademija tikrai tapo šventove, jungiančia akademinę ir karių bendruomenes.

„2004 metų pirmajame numeryje, redakcinei kolegijai paskatinus, atsirado dviejų drąsių kariūnių straipsneliai – „Ar kariūnas – pigi darbo jėga?“ ir „O traktoriuko vis dėlto reikia!“. Netrukus buvau iškviestas Akademijos viršininko „ant kilimėlio““

Eimanto GENIO nuotrauka

Taigi, daugelis matė, daugelis pažįsta, bet ar iš tiesų? Ar žinojote, kad krašto apsaugos sistemoje G. Surgailis pradėjo dirbti 1992 m. sausio 13 d., pakviestas eiti krašto apsaugos ministro Audriaus Butkevičiaus patarėjo pareigas.

„Tai buvo pirmosios Krašto apsaugos ministerijos veiklos dienos ir pirmasis kiek rimtesnis darbas, kurį teko padaryti, – susitaisyti savo kabineto duris. Nekoks tai buvo kabinetas – 3 x 2,5 m, tačiau kabinetas... Išeidami iš buvusio Respublikinio karinio komisariato patalpų sovietiniai kariškiai specialiai išlaužė visų durų spynas, tai jas ir teko keisti“, – tarnybos pradžią prisimena dr. G. Surgailis, kuris krašto apsaugos sistemoje dirba jau beveik 29 metus. Jis kaip vieną svarbiausių savo tarnybos pradžios momentų prisimena derybas dėl Rusijos kariuomenės išvedimo: „Teško rengti derybų medžiagą, skaičiuoti sovietinės kariuomenės mūsų kariuomenei po Lietuvos okupacijos padarytus nuostolius, diskutuoti su Rusijos derybų delegacijos ekspertais, dalyvauti derybų delegacijų posėdžiuose ir kartu istoriko akimis stebėti bei fiksuoti įvykius.“ Šie prisiminimai ir sukaupta medžiaga kiek vėliau tapo monografijos „Rusijos kariuomenės išvedimas 1990–1993“ pagrindu.

G. Surgailis per savo karjerą užtarnavo pulkininko leitenanto laipsnį. Jam daug teko prisidėti kuriant krašto apsaugos sistemos padalinius ir jų organizacinius dokumentus.

„Teško dirbti Krašto apsaugos ministerijos Slaptojo skyriaus vedėju, kurti informacijos apsaugos sistemą, rengti Valstybės ir tarnybos paslapčių įstatymą ir kitus teisės aktus, vadovauti ministerijos derybų delegacijai dėl informacijos apsaugos sutarties pasirašymo su JAV, Lenkijos Respublika, Krašto apsaugos ministerijos Administracijos departamentui, 5,5 metų eiti ministerijos sekretoriaus (dabartinio ministerijos kanclerio pareigybės atitinkmuo) pareigas, 5 metus vadovauti Vytauto Didžiojo karo muziejui“, – apie tarnybos eigą pasakoja ats. plk. ltn. G. Surgailis.

2002 metais G. Surgailis pradėjo dirbti Lietuvos karo akademijoje, pakviestas vadovauti kuriamam Mokslo centrui, po to – Karo mokslų institutui, o 2014 m. buvo paskirtas į Akademijos prorektorius mokslui ir studijoms pareigas.

„Kad ir kokias pareigas ėjau, mano hobis buvo (ir liko) Lietuvos kariuomenės istorija, tad jai visada raskdavau laiko. Nuo 1992 m. esu vienintelio specializuoto Lietuvos kariuomenės istorijai skirtą mokslo žurnalo „Karo archyvas“ mokslinis redaktorius ir sudarytojas“, – savo prioritetus pristato istorikas, kuris čia dirba jau apie 13 metų.

„Visi tie metai buvo kupini ir iššūkių, ir įdomios akademinės veiklos. Vyko net kelios Akademijos reorganizacijos, lydimos tiek aštresnių, tiek silpnesnių emocijų. Sunku kažką ir išskirti. Galbūt vienas įvykis vis dėlto buvo labiau įsimintinas. Tai, kai

Dialogas su krašto apsaugos ministru Česlovu STANKEVIČIUMI, 2000 m.

Pentagonas, 1996 m.

kartu su Akademijos viršininku plk. Arūnu Balčiūnu, grįždami iš Saint-Cyro karo akademijos, dėl stiprios pūgos visoje Europoje kelioms dienoms įstrigome Paryžiuje...“ – prisiminimais, susijusiais su Akademija, dalijasi pašnekovas.

Dirbdamas Akademijoje, G. Surgailis prisirišė ir, galima sakyti, visuomeninį išpareigojimą – tapo atsakinguoju „Kariūno“ redaktoriumi. Išleista galybė šio žurnalo numerių, nuo nespavoto, kuklaus laikraščio jis išaugo iki šiuolaikiško, turiningo leidinio, kokį esame įpratę matyti. Spalvotas, gausiai iliustruotas 52 puslapių solidus žurnalas skirtas ne tik kariūnams, bet ir visiems, besidomintiems Karo akademijos gyvenimu.

„Kiekvienas „Kariūno“ numeris buvo rengiamas atsakingai ir su meile. Kiekvienu išėjusiu numeriu tiek vyriausiasis redaktorius, tiek redakcinės kolegijos nariai džiaugėmės – visi jie mieli ir savi, analizavome, ką ne taip padarėme, kad kitą kartą jis būtų geresnis. Vis dėlto du numeriai man yra išskirtiniai“, – sako dr. G. Surgailis.

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos prorektorius Gintautas SURGAILIS, 2014 m.

„Labai gerai prisimenu 2002 metais vykusį pirmąjį „Kariūno“ redakcinės kolegijos posėdį, kuriam vadovavau. Aš pasakiau, kad mes jį paversime tikru žurnalu spalvotais, pakietintais viršeliais. Tai sukėlė nuoširdaus juoko bangą, bet jau 2003 metų pirmasis numeris toks ir išėjo. Antrasis įsimintinas leidinys buvo 2019 metų pirmasis numeris, kai visas žurnalas tapo spalvotas.“

Pasak dr. G. Surgailio, spausdintas žodis turi nemažai galios, net gali pakeisti ir pačių sprendimų priėmėjų požiūrį į nusistovėjusius, ilgai nesprenžiamus klausimus.

„Šiandien kariūnams net sunku ar net neįmanoma išivaizduoti, kad tektų keltis 4 ar 5 val. ryto ir pasiėmus kastuvą arba specialiai pagamintus ir dviem kariūnams stumti pritaikytus kastuvus sniegą nuo Akademijos aikštės valyti. 2004 metų pirmajame numeryje, redakcinėi kolegijai paskatinus, atsirado dviejų drąsių kariūnių straipsneliai – „Ar kariūnas – pigi darbo jėga?“ ir „O traktoriuko vis dėlto reikia!“. Netrukus buvau iškvieistas Akademijos

Su Lietuvos Respublikos Prezidente Dalia GRYBAUSKAITE, 2011 m.

viršininko „ant kilimėlio“. „Kariūno“ žurnalas skraidė po kabinetą... Bet po mėnesio Akademia sniegui valyti nusipirko traktoriuką. Štai ką gali padaryti spausdintas žodis! Matyt, į šiuos straipsnelius sureagavo ministerijoje“, – nostalgiskai prisimena tuometis žurnalo atsakingasis redaktorius.

Be abejo, po tiek laiko, įdėjus tiek darbo, žurnalas yra tarsi tavo vaikas. Stebėti iš šalies, kaip jis atrodys, bus nelengva. Puoselėti tikslai, tradicijos tikriausiai kiekvienam redaktoriui svarbūs, todėl norisi, kad kažkas išliktų. Tam pritaria ir G. Surgailis: „Kiekvienas žurnalas turi savo veidą, netgi tam tikras tradicijas. Mes „Kariūno“ puslapiuose rašėme apie save, bet ne tik sau. Labai norėčiau, kad skaitytojas ir toliau jį vartydamas sužinotų, kuo mes gyvename, kuo džiaugiamės, kokie mūsų pasiekimai, ir palinkėti, kad naujasis „Kariūno“ vyriausiasis redaktorius ir redakcinė kolegija išlaikytų 2 pagrindinius principus, kuriuos visada bandėme diegti, – „Kariūnas“, kaip žurnalas, turi būti

gražus ir įdomus“, – svarbiausius leidinio bruožus išskiria buvęs redaktorius, pabrėždamas, kad jis paskatino ne vieną jaunuolį rinktis studijas Akademijoje.

„Pirmiausia noriu padėkoti visiems mieliems kolegoms, su kuriais daugiau kaip 8 metus dirbome leisdami mūsų žurnalą: redakcinės kolegijos nariams, neetatiniams korespondentams, rašiusiems straipsnius, kalbos redaktorei Nijolei Adriušienei, kuri nepalikdavo nė vienos klaidelės tekstuose, ir dizaineri Laimai Adlytei, kurios dėka mūsų „Kariūnas“ tikrai buvo gražus. O skaitytojams linkiu, kad jie ir toliau sulauktų įdomių numerių ir būtų šio žurnalo platintojais ir jo ambasadoriais“, – baigdamas vyriausiojo redaktoriaus kadenciją atsisveikina ats. plk. ltn. dr. Gintautas Surgailis.

Karo tarnybos pabaiga, 2011 m. kovo 25 d.

„2002 metais G. Surgailis pradėjo dirbti Lietuvos karo akademijoje, pakviestas vadovauti kuriamam Mokslo centrui, po to – Karo mokslų institutui, o 2014 m. buvo paskirtas į Akademijos prorektorius mokslui ir studijoms pareigas.“

Parengta pagal Linos
VAITIEKŪNAITĖS ir
mjr. Donato SUCHOCKIO
informaciją

#110NeRiba

Jau 2019 metų vasaros pabaigoje Lietuvos spaudoje sumirgėjo antraštės „Lietuvos karo akademijos kariūnų gretas papildė didžiausias nuo 2003 m. jaunuolių skaičius“ – bene visuose universitetuose stojančiųjų skaičius tada sumažėjo, o mes pagaliau galėjome džiaugtis prieaugiu. Tačiau net ir šis šoktelėjimas nebuvo pakankamas, kad patenkintų Lietuvos kariuomenės poreikius. Besiplečianti kariuomenė, steigiami nauji kariniai vienetai ir mišrus (NPPKT ir PKT) tarnybos modelis nuo 2014 metų staiga padidino jaunesniųjų karininkų poreikį, ir jų stygius juntamas iki šiol.

Jaunesniųjų karininkų karjera tikrai dinamiška. Baigėsi laikai, kai būrio vadu tarnauti tekdavo 5 ar daugiau metų, o kapitono laipsnį atitinkančios pareigos buvo „aukso vertės“, nekalbant jau apie aukštesnio laipsnio pozicijas.

2019 metais vadovauti Akademijai paskirtas plk. Juozas Kačergius, suprasdamas šį poreikį, nedelsdamas ėmėsi analizuoti situaciją ir organizuoti darbus, kurie gerintų studijų kokybę, administravimą ir darbo procesus, Akademijos įvaizdį visuomenėje.

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos viršininkas plk. Juozas KAČERGIUS

„Įgyvendindami 2019 m. patvirtintą Lietuvos karo akademijos strategiją, nuosekliai siekiame joje įvardintų tikslų – kokybiškų tiek akademinų, tiek karinio rengimo studijų, sujungdami jas į vieningą ir tikslingą Lietuvos kariuomenės karininko – lyderio ugdymo procesą. Tam reikalinga ne tik stipri komanda, bet ir aiškūs tikslai bei konkretūs būdai jiems pasiekti“, – vardija Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos viršininkas plk. J. Kačergius. „Kryptingi pertvarkymai ir bendros pastangos labai pagerino mūsų kariūnų atsiliepiamus apie studijas Karo akademijoje ir, svarbiausia, leido pritraukti daug naujų, puikių

„Į Karo akademiją įstojusiųjų skaičius – didžiausias per pastaruosius du dešimtmečius.“

abiturientų šiais metais“, – priduria viršininkas. Akivaizdu, kad profesijos populiarumas nemažai priklauso nuo jos atstovų nuotaikų ir atsiliepiamų. Norit pritraukti kuo daugiau būsimų kariūnų, labai svarbu ir atmosfera organizacijos viduje – kaip jaučiasi darbuotojai, karininkai ir kariūnai.

„Kompetencijų vertinimo ir komplektavimo centro ir G9 skyriaus, taip pat visos Akademijos bendruomenės pastangos leido parengti efektyvią viešinimo kampaniją ir sėkmingai ją įgyvendinti. Gal uniforma ir visus mus suvienodina, bet kritinis mąstymas atskiria kiekvieną asmenybę, o be jo mes neišsivaizduojame šiuolaikinio karininko“, – apibendrina plk. J. Kačergius. Šiuos žodžius puikiai iliustruoja ir 2020 metų rugsėjį pasirodžiusi antraštė „Į Karo akademiją įstojusiųjų skaičius – didžiausias per pastaruosius du dešimtmečius.“

Pasak Kompetencijų vertinimo ir komplektavimo centro viršininko mjr. Jurgio Norvaišos, „labai didelė dalis – beveik 90 proc. – pareiškusių norą studijuoti Karo akademijoje ją rinkosi pirmu numeriu, likusieji – kaip antrąjį arba trečiąjį pageidaujamą variantą. Tai tik patvirtina rimtą jų pasiryžimą studijuoti šioje karininkus rengiančioje aukštojoje mokykloje.“

„Labai didelė dalis – beveik 90 proc. – pareiškusių norą studijuoti Karo akademijoje ją rinkosi pirmu numeriu.“

Mjr. Jurgis NORVAIŠA

Krn. Emilija
KUISYTĖ

„Nemažai jaunuolių jau yra ragavę kariškos košės ir ne kartą mūvėję lauko uniformos batus – galbūt tuo paaikšinti galima jų tvirtą motyvaciją ir apsisprendimą.“

„Studijos LKA visų pirma susijusios su disciplina ir taisyklėmis, kurių turi laikytis, su komandos darbu ir tikslu būti tinkamai pasirengusiu ginti Tėvynę ir jos žmones.“

Krn. Ignas
Vytautas
KARGAUDAS

„Tapti karininke nusprendžiau jau seniai, todėl pastaraisiais metais liko tik kryptingai to siekti“, – sako Emilija Kuisytė, jai antrina ir Ignas Vytautas Kargaudas: „Esu jaunesnysis eilinis, nes jau atlikau tarnybą. Nenuvylė galimybes Lietuvos kariuomenėje ir nutariau siekti daugiau, t. y. tapti karininku.“

126 jaunuoliai, priimti studijuoti pagal tris siūlomas programas, jau po keleto dienų iškeliavo į Ruklą, Didžiojo Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomąjį pulką, kur jų laukė tikroji 7 savaičių atranka – Bazinis kariūno kursas. Šis kursas – tai privalomas žinių paketas prieš pradedant 4 metų kelią iki karininko antpečių ir pirmasis pirmakursių kariūnų ryžto, motyvacijos ir ištvermės patikrinimas. Pavyks tikrai ne visiems. Rikiuotės aikštėje spalio 24 dieną stovės tik tie, kurie išlaikė pirmąjį kario testą, tačiau kariūnų nuotaikos pozityvios, pasak Mato Lukmino, „studijos LKA visų pirma susijusios su disciplina ir taisyklėmis, kurių turi laikytis, su komandos darbu ir tikslu būti tinkamai pasirengusiu ginti Tėvynę ir jos žmones“.

Krn. Matas LUKMINAS

Krn. Šarūnas STRAVINSKAS

„Užaugau patriotiškoje aplinkoje, todėl, kai kilo mintis, ilgai nebesvarsčiau, kur noriu studijuoti, nors suprantu, kad kariui dažnai būna sunkiau. Tada irgi negali delsti ir dvejoti“, – apie pasiryžimą įveikti sunkumus sako Beatričė Puotkalytė. Nemažai jaunuolių jau yra ragavę kariškos košės ir ne kartą mūvėję lauko uniformos batus – galbūt tuo paaiškinti galima jų tvirtą motyvaciją ir apsisprendimą.

Krn. Karolina KINDERYTĖ

„Nuo 10 metų esu Šaulių sąjungos narė. Sulaukusi aštuoniolikos prisijungiau prie Krašto apsaugos savanorių pajėgų. Žinojau, kad man patinka kariški iššūkiai, todėl nusprendžiau eiti toliau.“

„Esu šaulys, todėl jau turiu patirties, į LKA mane ir atvedė Šaulių sąjunga. Nuo 7 klasės ruošiausi ir galvojau apie Akademią, nes čia galima derinti universitetines studijas ir karybą. Ruošiausi šiai akimirkai, įveikiau KASP bazinį kursą, todėl žinių jau turiu. Ypač žinių“, – užtikrintai pasakoja Šarūnas Stravinskas iš Lazdijų rajono. Kai kurie naujokai Rukloje jaučiasi tarsi antruosiuose namuose ir jokios nuostabos ar netikėtumų neįžvelgia. Kiekviena diena – tai tik dar vienas žingsnelis, dar vienas žinių paketas.

Karolina Kinderytė iš Kazlų Rūdos pasakoja apie save: „Nuo 10 metų esu Šaulių sąjungos narė. Sulaukusi aštuoniolikos prisijungiau prie Krašto apsaugos savanorių pajėgų. Žinojau, kad man patinka kariški iššūkiai, todėl nusprendžiau eiti toliau. Artimiesiems nebuvo naujiena, nes matė, kad tuo gyvenu, juolab kad tėtis irgi tarnauja kariuomenėje. Žinoma, pirmą kartą visada būna sunku, bet aš įsitikinusi – kad ir kas būtų, tai praeis. Viską įveikti padeda čia sutikti nauji draugai. Man labai smagu, puiki kompanija. Dabar laukiu paskutinės savaitės, kai turėsime įgyti tam tikrų medicinos žinių ir įgūdžių, nes su ja mažiausiai esu susidūrusi. Todėl noriu sužinoti daugiau.“

Noras eiti karininko keliu kai kam kyla spontaniškai, kai kam – tai vaikystės siekiamybė, kai kam – šeimos tradicija. Justui Ausiukevičiui Akademijoje viskas nauja, nebuves jis nei šauliu, nei tarnavęs, tačiau čia atėjo sekdamas tėčio pėdomis: „Kariuomenę pažįstu nuo mažens. Visą gyvenimą tėtį mačiau su uniforma. Tėtis man yra pavyzdys. Kol kas čia viskas atrodo nauja, reikia priprasti ir naujus iššūkius pereiti. Labai tikiuosi įgyti daug žinių ir tobulėti kaip asmenybė.“

Ugnę Jasiulionytę pasirinkti studijas Karo akademijoje įkvėpė pusbrolis, kuris mokosi LKA: „Nesu šaulė ir viskas man čia nauja. Bet nesigailiu, nes labai patinka.

Galvojau apie LKA nuo 9 klasės. Domėjaisi ir stebėjau kariuomenės veiklą, tad ir dabar miško nebijau – patinka.“

Bazinis kariūno kursas jau beveik baigtas, finišo tiesioji jau čia pat. Ne visiems šis kelias buvo įveikiamas, kai kurie vos per kelėtą dienų suprato apsiavę ne savo batus. Ir tai visiškai normalu. Ne kiekvienas gali, ne kiekvienas nori ir ne kiekvienas yra pakankamai motyvuotas siekti užsibrėžtų tikslų. Tačiau tie, kurie spalio 24-ąją stovėdami Akademijos rikiuotės aikštėje išpareigojo negailėdami jėgų ir gyvybės ginti Lietuvos valstybę, jau yra verti pagarbos. Linkime, kad tiek pat jų pakartotų šiuos žodžius ir po ketverių metų S. Daukanto aikštėje.

Krn. Ugnė JASIULIONYTĖ

„Kariuomenę pažįstu nuo mažens. Visą gyvenimą tėtį mačiau su uniforma. Tėtis man yra pavyzdys.“

Krn. Justas AUSIUKEVIČIUS

Reorgas!

Parengė
mjr. Donatas
SUCHOCKIS

Šį šūksnį išgirsta kariai mūšio lauke po sėkmingos arba nesėkmingos operacijos. Atsitraukus kiek toliau nuo pavojų, įvertinami rezultatai, suskaičiuojami resursai ir vėl planuojama nauja operacija. Perskirsčius resursus, tarp jų ir žmones, siekiama užtikrinti, kad būsimos užduotys būtų atliktos kuo efektyviau.

„Įgyvendindami pertvarkas, peržiūrėjome visą studijų procesą. Manau, kad mokslo grupių sistema bus efektyvesnė organizuojant modulinės studijas ir mokslinę veiklą Karo akademijoje. Lyderystės ugdymą organizuoja ir koordinuoja vienas iš pavaduotojų. Esu tikras, kad tai leis pasiekti geriausią rezultatą disponuojant turimais resursais“, – apie įsigaliojusius pokyčius kalba Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos viršininkas plk. Juozas Kačergius.

Pradėdama šiuos mokslo metus, Lietuvos karo akademija, atli-

kusi reorganizaciją, startavo naujos sudėties, pakitusios struktūros ir vadovaudamasi dar didesnėmis ambicijomis. Pakeitus Akademijos struktūrą, pereita prie mokslo grupių sistemos, modulių universitetinių studijų. Kariūnų gyvenimas taip pat pasikeitė: po netrumpos pertraukos grįžtama prie mišrių kuopų sudėties, kariūnai skiriami eiti padalinių vadų pareigas, pradedant nuo bataliono vado pavaduotojo ir baigiant būrininku.

„Nuo rugsėjo kariūnai įtraukti, įgyvendinant lyderio ugdymo koncepciją, į visus procesus, skiriant

juos į pareigas Kariūnų batalione. Taip siekiame suteikti progą prisiminti atsakomybę, teisę patiems priimti sprendimus, galimybę tobulėti su kurso kolegomis, ugdyti ir rengti jaunesnius kariūnus. Tai iššūkis ne tik kariūnams, bet ir karininkams bei puskarininkams“, – apie Kariūnų bataliono pertvarką sako Akademijos viršininkas plk. Juozas Kačergius. Akivaizdu, kad metams įsibėgėjant, šie iššūkiai visus paskatino susitelkti ir sustiprino tiek kariūnų, tiek bataliono vadovybės motyvaciją ugdyti ir tobulinti sprendimų priėmimo, planavimo ir vadovavimo įgūdžius.

Kita naujovė – modulinės studijos. „Ši sistema leidžia daugiau laiko skirti savarankiškomis studijoms, tuo pat metu reikalauja ir vidinės būsimo lyderio atsakomybės bei gebėjimo tiksliau planuoti savo veiksmus racionaliai išnaudojant turimą laiką“, – sako plk. Juozas Kačergius. Apie šį metodą pasakodamas Karo akademijos prorektorius mokslui ir studijoms Mantas Bileišis tvirtina, kad jis suteikia daugiau galimybių ir yra paprastesnis. „Modulinis mokymas – studijų būdas, kai panaikinama egzaminų sesija. Kariūnai vienu metu studijuoja 1 arba 2 dalykus ir egzaminus laiko išėję kiekvieno dalyko studijų programą. Taip atsiranda galimybė susitelkti į vieną dalyką, paprasčiau planuoti sava-

rankiškas studijas. Taip pat modulinės studijos leidžia kviesiti užsienio karo akademijų kariūnus prisijungti mokantis tam tikrų studijų dalykų, tad didėja studijų tarptautiškumo galimybės.“

Vadovybei antrina ir kariūnai, tvirtindami, kad atsirado daugiau laiko planuotoms administracinėms užduotims ir savo pareigoms batalione atlikti ar tiesiog papildomai pasimokyti, pasportuoti. Žinoma, kaip ir visur, situacijos nelengvina epidemiologinė situacija šalyje. Tėka taikytis prie laikinų suvaržymų, prevencijos priemonių, kai kuriuos dalykus atlikti nuotoliniu būdu.

Dar viena struktūrinė permaina – mokslo grupės. „Pereiname prie mokslo grupių vadovauda-

miesi gerą daugelio kitų aukštųjų mokyklų praktika. Mokslo grupėse mokslininkus vienija ne mokslo kryptį nusakantis įrašas daktaro diplome, o mokslinių tyrimų interesai ir temos. Kiekviena grupė savo darbą planuoja pagal jai priskirtą studijų dalykų krepšelį“, – pasakoja prorektorius Mantas Bileišis. Pasak jo, per artimiausius ketverius metus ketinama įgyvendinti mokslo tyrimų programą „Mažųjų valstybių saugumas ir gynyba“ ir pagal ją studijas remiantį projektą, orientuotą į naujausius mokslo tyrimus ir praktinį jų taikymą.

Trumpai pristatome naujuosius mokslo grupių vadovus, kurie daugeliui galbūt ir taip matyti ar puikiai pažįstami.

Vidmantė GIEDRAITYTĖ

Socialinių mokslų vadybos krypties mokslų daktarė, daktaro laipsnį įgijo 2016 m. Mykolo Romerio universitete. Yra įgijusi ir teisės magistro laipsnį. Universitetinėse aukštosiose mokyklose dėsto nuo 2006 m. Dalyvauja teisės aktų rengimo ir kitose ekspertinėse darbo grupėse. Mokslinių interesų kryptys – viešasis valdymas, viešojo sektoriaus inovacijų procesų valdymas, administraciniai teisiniai santykiai. Paskirta Saugumo institucijų valdymo mokslo grupės vadove.

Giedrius ČESNAKAS

Politikos mokslų krypties profesorius, paskirtas Tarptautinių santykių ir Karinės diplomatijos studijų programų vadovu.

Gitana DUDZEVIČIŪTĖ

Socialinių mokslų srities, ekonomikos mokslo krypties daktaro laipsnį įgijusi Vilniaus Gedimino technikos universitete 2006 m., profesinėje veikloje aktyviai besidominti pasaulio šalių ekonomikos tendencijomis ir jų plėtrą lemiančiais veiksniais, paskirta Gynybos ekonomikos ir vadybos mokslo grupės vadove.

Irmina MATONYTĖ

Po studijų Centriniam Europos universitete Budapešte ir Paryžiaus Politikos mokslų institute 1999 m. Vytauto Didžiojo universitete apgynė disertaciją po-sovietinių elitų struktūros ir kaitos tema. Mokslininkė aktyviai dalyvauja tarptautiniuose ir nacionaliniuose mokslinių tyrimų projektuose, susijusiuose su valdyse-na, europeizacija, grėsmėmis nacionaliniam saugumui, atminties politika, lyčių lygybe, pilietine visuomene ir pan. Paskirta Pasaulio politikos mokslo grupės vadove.

Ieva MEIDUTĖ-KAVALIAUSKIENĖ

Technologijos mokslų srities transporto inžinerijos mokslų krypties daktaro laipsnį įgijusi Vilniaus Gedimino technikos universitete 2007 m. ir nuo tada savo profesinėje veikloje aktyviai besidominti logistikos sistemos bei tiekimo grandinės procesais, yra parašiusi daugiau kaip 50 aukšto lygio mokslinių straipsnių į tarptautinius žurnalus, aktyviai dalyvauja mokslinių žurnalų redakcinių kolegijų veikloje. Paskirta Logistikos ir gynybos technologijų vadybos mokslo grupės vadove.

Vytautas ISODA

Socialinių mokslų srities politikos mokslų krypties daktaro laipsnį įgijęs Vytauto Didžiojo universitete 2015 m., nuo tada vykdomas tyrimus tarptautinių santykių, taikos ir konfliktų studijų srityje, besidomintis Europos integracijos procesais ir Europos Sąjungos užsienio ir saugumo politika, dėstantis su šia tematika susijusius studijų dalykus ir reguliariai komentuojantis politinius įvykius viešojoje erdvėje, paskirtas Saugumo politikos mokslo grupės vadovu.

Plk. Ričardas Dumbliauskas

Pulkininkas Ričardas Dumbliauskas – kariuomenėje dar žinomas kaip „Vamzdis“, „Dikas“, „Mažylis“, „Meška“, „Dumblas“, „Romeo Delta“ – karininkas, kurį visi pažįsta dėl charizmos, išskirtinai kariškos laikysenos, patriotiškų jausmų Tėvynei, kariuomenei ir ginklo broliams bei subtilaus humoro jausmo.

„Sumažėjus mūsų gretoms, atsirado ir laisvų ginklų, tad pasiėmiau armatūros gabalą – tam tikrą jėgos daugiklį, kurį, beje, turiu išsaugojęs iki šiol.“

„Tradiciškai kiekviena kariūnų karta įsivaizduoja, kad jiems teko didžiausia drausmės ir karinio vargo dozė, tačiau tai niekis, palyginus su Jono Žemaičio patirtimis bunkeriuose“, – sako Karo akademijos Karybos studijų grupės viršininko pareigas eiti paskirtas pulkininkas.

R. Dumbliauskas karininko antpečių siekti įstojo dar į Krašto apsaugos mokyklą 1993 metų vasarą. Tuomet ši institucija buvo kuriama ir kartu reorganizuojama. Iš pradžių joje vyko tik profesinis karininkų rengimas, vėliau mokykla buvo pertvarkyta į aukštojo mokslo instituciją – Karo akademiją.

„Stojau į Krašto apsaugos mokyklą, kuri per metus buvo reformuota į akademiją, kaip tada sakydavome, stojome į „profkę“, o baigėme akademiją. Tas dvejų metų rengimas buvo traktuojamas kaip karininko rengimo I pakopa. Greitai ir griežtai mus „kepė“, nes kariuomenėje žiauriai trūko karininkų“, – studijų pradžią prisimena plk. R. Dumbliauskas, teigiantis, kad su Lietuvos karo akademija ryšiai nenutrūko visą tarnybos laikotarpį: „II pakopa, magistrantūra, buvau kviečiamas skaityti paskaitų kariūnams, dalyvauti seminaruose, tad itin didelio atotrūkio nėra.“

„Paauglystėje buvau patriotiškas skautas, linkęs į nuotykius, lengvai išdykęs ir mušeika už teisybę. Kai 1991 m. žiemą Vilniuje degė laužai, įsiprašiau į Aukščiausiąją Tarybą, tada, būdamas 15-os, daviau priešai ir išitraukiau į karinę veiklą. Iki Akademijos teko pabūti savanoriu, skyriaus, būrio vadu bei pamatyti sovietinių karių. Taigi profesinis polinkis susiformavo anksti ir apie planą B nebuvo laiko galvoti“, – paklaustas, kaip nusprendė rinktis karininko kelią, pasakoja pulkininkas. Šis polinkis geriausiai atsiskleidžia viename pulkininko interviu etaplus.lt portale. Prisimindamas Sausio įvykius, jis pasakojo: „Kai kunigas R. Grigas visus palaiminęs davė paskutinį patepimą – kiekvienas viduje aiškiai suvokė realią grėsmę gyvybei. Dalis gynėjų, matyt, neatlaikė įtampos, o gal vidinių baimių ar prieštaravimų, apleido postus. Sumažėjus mūsų gretoms, atsirado ir laisvų ginklų, tad pasiėmiau armatūros gabalą – tam tikrą jėgos daugiklį, kurį, beje, turiu išsaugojęs iki šiol. Viduje tvyrojo šioks toks nerimas, tačiau kovinė dvasia paėmė viršų.“

Tada išgyvenome tikros vienybės žydėjimą, galbūt tą, apie kurį giedame himne.“

Tikriausiai nė vienas negalime nuspėti, kokia tolesnė tarnyba laukia išėjus pro Akademijos praleidžiamąjį punktą. Visų įsivaizdavimas skirtingas, tarnybos eiga gali susiklostyti įvairiai. „Ne visada atsiduri ten, kur nori, ar tampi tuo, kuo svajojai. Niekada nebuvau pamišęs dėl karjeros, laipsnių ar pareigų nesivaikiau, o svajonės gerai, bet mane labiau domina realybė. Ji yra geriausia gyvenimo mokytoja, išmoko rečiau skūstis, sumažinti savo ambicijas ir lūkesčius“, – sako plk. R. Dumbliauskas. Jo žodžiais, kiekvienas karininkas turi būti pasiruošęs priimti realybę tokią, kokia ji yra, ir karjera neturėtų būti pamatinė jo vertybė. „Kiekvieno gyvenimas unikalus, o aš gyvenau dinamiškai, dabar 13-a rotacija bent po 100 km tarp tarnybos vietų ir 23 pareigos – Tėvynė parodė Lietuvą ir pasaulį. Kiekvienoje vietoje įvykių buvo gausu, jei nebūdavo – sukurdavome“, – apie tarnybos dinamiką sako pašnekovas.

„Norisi ateitį perduoti į patikimas rankas“, – tarnybos Akademijoje tikslus trumpai ir aiškiai nusako plk. R. Dumbliauskas, pridurdamas, kad laipsnių nesureikšminantis ir už jų nesislepiantis. „Prieš karinę tvarką ir kulką – visi lygūs“, – prideda jis.

„Kurkime Lietuvą, dėl kurios būtų verta gyventi, mirti ir žudyti!“ – siunčia linkėjimą skaitytojams plk. R. Dumbliauskas. Šis sakinytis – užuomina į jo prieš 8 metus „Kariūne“ išspausdintą straipsnį, kurį kviečiame prisiminti skiltyje „Įdomybės iš skrynios“.

Vilkas medžioja net sapnuose

„Vilkas medžioja net sapnuose“ – tokiu pavadinimu straipsnis buvo išspausdintas 2012 m. antrajame „Kariūno“ numeryje. Jo autorius – tuometis Lietuvos didžiojo kunigaikščio Algirdo mechanizuojaus pėstininkų bataliono vadas mjr. Ričardas Dumbliauskas. Taigi, nupučiame dulkes ir traukiame iš skrynios.

„Visiems teks pabūti nedievobaimingiems, nes nagrinėsime, kaip geriau pažeidinėti penktąjį Dievo įsakymą „Nežudyk!“, – pradeda pokalbį bataliono vadas visuomenėje tabu laikoma tema – apie žudymą. „Mūsų profesija – ne sportas, ne varžybos dėl medalių ar taurių, tai – kova dėl išgyvenimo“, – tekste cituojamas R. Dumbliauskas. Pasak dabar Karo akademijoje tarnaujančio pulkininko, straipsnis nėra kiek nepaseno ir šiandien daugeliui žinomas, tiesa, tapęs klasika. Galima būtų pakoreguoti tik keletą neesminių elementų.

Tekste taip pat minima, kad paprastai žmonės nelinkę išsauti mirtino šūvio ir nemažai karių šaudydavo netaikliai. Šiais laikais ginkluotė sparčiai tobulinama. Nuo masinio, atsitiktinio naikinimo tonomis bombų pereita prie pažangesnių metodų – rezultatą galima pasiekti naudojant ypač tikslus ginklus. Kariams jau

ne visada būtina tiesiogiai dalyvauti mūšyje, nes neretai kaip alternatyva pasirenkami nuotoliniu būdu valdomi orlaiviai ar ginkluotė. Tačiau ar tolygiai kartu tobulėja ir kariai, jų psichologinis pasirengimas atlikti užduotis per atstumą?

„Amerikiečiai turi gerą posakį, kad žudo ne ginklai, o žmonės. Bet kuriuo atveju bet kurios vielos ar e. bangos gale yra žmogus, vis dar žmogus. Geležis – svarbu, bet be kovotojo valios, kovos dvasios ir etikos, kuri įjungia stabdžius ir nepaverčia žmogaus „žudymo mašina“, toli nenu eisim“, – žmogaus – kario svarbą išryškina pulkininkas. „Net jeigu ir sukursime kažką visiškai valdomą, kaip dirbtinis intelektas, vis tiek žmonės naudosis jo vaisiais. Psichologinis pasirengimas prasideda kiekvieno kario galvoje – kaip jis įsivaizduoja šūvį, dūrimo veiksmą ar net kaip žūva pats. Jeigu tokių minčių nekyla – jis ne savo vietoje, ne šios srities profesionalas“, – sako plk. R. Dumbliauskas.

Yra tvirtinančių, kad taikos meto kariuomenių vadovybėse vyrauja diplomatija, etiketą ir administravimą išmanantys karininkai.

www.lka.lt -> Leidiniai -> Kariūnas -> žurnalo kariūnas archyvas -> 4 p. -> KARIŪNAS, 2012 m. liepa, Nr. 2 (113) -> 32 p.

TEKSTO ORIGINALĄ RASITE:

http://www.lka.lt/mokslines-veiklos/leidiniai/zurnalas-kariunas/zurnalo-kariunas-archyvas/download.html?id=502;pdf_id=7030

„Pagrindinė mano mintis – nusiimkime rožinius akinius, neignorukime realybės. Tiesa retai būna maloni, dažniau – karti ar akį režianti. Karas buvo ir lieka chaoso ir smurto šėlsmas, kai žudoma ir žūstama, o tai ignoruodami liksime suparalyžiuoti, kai būsime priversti suvokti tiesą.“

„Revoliucijas pradeda idealistai, tęsia kriminalistai, o baigia karjeristai“, – sako pulkininkas, pritardamas, kad šiame cikle istoriškai nieko naujo. „Kariuomenės taika tvirkina – biurokratėjama, prarandamas budrumas ir drausmė, daug eksperimentuojama, tačiau karybai vietos lieka vis mažiau. Kario venomis turi tekėti karas ir jis turi kvėpuoti jo dvasia, kitaip tapsime panašūs į tas aprašytas avis, kurios vilios vilkus“, – prisimindamas savo parašytą tekstą sako plk. R. Dumbliauskas.

„Pagrindinė mano mintis – nusiimkime rožinius akinius, neignorukime realybės. Tiesa retai būna maloni, dažniau – karti ar akį režianti. Karas buvo ir lieka chaoso ir smurto šėlsmas, kai žudoma ir žūstama, o tai ignoruodami liksime suparalyžiuoti, kai būsime priversti suvokti tiesą“, – apibendrinamas teksto esmę, sako pulkininkas.

Gero skaitymo!

Tikroji atranka prasideda apsivilkus uniformą

Parengė
Lina
VAITIEKŪNAITĖ

Eimanto
GENIO
nuotraukos

Krn. Karolina
KINDERYTĖ

Pasirinkusiems karininko profesiją jaunuoliams studijos Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje prasideda ne taip, kaip kitų universitetų studentams. Vasaros atostogoms vos prasidėjus, tenka susikrauti mantą ir lėkti į Akademiją. Iš čia – į Ruklą, kur prasideda tikroji atranka. Spalio

pabaigoje priesaiką Tėvynei davė 104. Net 22 kariūnai šio iššūkio neatlaikė, ir tai byloja, kad net stipri motyvacija ir pasiryžimas studijuoti gali susvyruoti susidūrus su realybe. Vieniems koją pakišo neigiamos medikų išvados, kitiems kariška tvarka, intensyvi dienotvarkė, griežti vadai pasirodė kiek neįkandamas riešutas.

„Krn. Karolina Kinderytė – šaulė, tarnavusi KASP, todėl šio KBKK metu vykusios pratybos jos nenustebino.“

Pirmo kurso kariūnai ir šiais metais septynias savaites žinių sėmėsi Didžiojo Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomajame pulke Rukloje. Čia jie išėjo individualaus karinio rengimo pagrindų programą – Kariūno bazinį kario kursą (toliau – KBKK) – įgijo būtinausių karybos žinių ir praktinių įgūdžių, kuriuos grįžę tobulina studijuodami Karo akademijoje.

Kai kuriems tai buvo pirmosios pratybos, kai kuriems – jau ne kartą išbandyta rutina. Visgi dauguma tvirtina, kad šios savaitės pralėkė nejučiomis, o įgytos ar atnaujintos žinios pasitarnaus ir ateityje. KBKK metu įgytomis žiniomis pirmakursiai noriai dalijasi. Kiekvieno jų prisiminimai, patirtis ir pasakojimai skirtingi ir įdomūs.

„Krn. Lukašas Trusilevičius pripažįsta, kad pati pratybų pradžia buvo sunki, bet džiaugiasi neišsigandęs ir jas sėkmingai baigęs.“

Sunkios pradžios nereikia išsigąsti

Lukašas Trusilevičius (Trusilevič) pripažįsta, kad pati pratybų pradžia buvo sunki: „Pirmąją savaitę ir laikas ėjo labai lėtai. Po truputį įsivažiavus, galbūt nuo antros savaitės, jis pradėjo bėgti, kartais net lėkė. Gal dėl to, kad daugiau, atrodė, įdomesnių paskaitų vyko, o gal kad per jas jau geriau supratau, ko mokausi, su kuo instruktoriai supažindindavo per praktinius užsiėmimus.“

Jam pritaria greitai draugais tapę kiti kariūnai ir priduria – tik nereikia išsigąsti. Visi tvirtina, kad jausdamiesi kaip viena komanda ir užduotis greičiau atlikdavo, vienas kitam padėdavo, patardavo. „Kariuomenė yra komandinis darbas, – sako Karolis Sabalius. – Be draugo būtų sunkiau. Jei kažką pamiršai, draugas tau primena ar už tave padaro, ko nespėjai.“

Emilija Kuisytė sako, kad pirmosiomis dienomis buvo sutrikusi. Bet perpratus kario dienotvarkę, visos taisyklės tapo tokios įprastos: „Pavyzdžiui, niekada negalima vėluoti – reikia būti laiku ir vietoje. Anksti keltis taip pat privalai. Tačiau tuomet per dieną juk galima kur kas daugiau atlikti, dienotvarkę kitaip susidėlioti. Esu šaulė, tai irgi padėjo prisitaikyti prie šio ritmo.“

Individualūs kario įgūdžiai reikalingi ir tarnyboje, ir kasdieniame gyvenime

Mokomojo pulko instruktoriai KBKK metu ugdė kariūnų įgūdžius, kurių reikia kiekvienam žmogui ir, žinoma, kariui tiek atliekant individualias, tiek komandines užduotis.

Nauja patirtis daugeliui kariūnų buvo gyvenimas lauko sąlygomis. Kiekvienas karys turi mokėti pasistatyti sau būstą, kad kuo patogiau ir kartu kokybiškiau pailsėtų. Kad išgyventum, gali tekti pasirūpinti maistu, ugnimi ir vandeniu. Kokybiškas poilsis ir sausi, šilti rūbai, asmeninė higiena – taip pat svarbu. Ne veltui sakoma: „Kaip pasiklosi, taip išsimiegosi.“ To ir daug kitų dalykų išmoko kariūnai per parą miške.

„Įdomiausia, kad pats turėjau pasiruošti gyvenimui miške – išmokau pasistatyti palapinsiaustę, užsikurti laužą, paruošti gamtos šaltinių vandenį, kad jis būtų tinkamas gerti, ir kitų išgyvenimo gudrybių“, – pasakoja kariūnas Justas Ausiukevičius.

„Krn. Justas Ausiukevičius prisimena, kaip savarankiškai turėjo pasiruošti gyvenimui miške: pasistatyti palapinsiaustę, užsikurti laužą ir išmokti kitų reikalingų gudrybių.“

Kariūnai, anksčiau tarnavę Krašto apsaugos savanorių pajėgose arba dalyvavę šaulių stovyklose, jau turėjo įgūdžių, kurie buvo ugdomi šiose pratybose. Jie patvirtino, kad viso kurso metu jie tiesiog įtvirtino anksčiau įgytas žinias. „Jautėmės kaip dalyvaujantys vienoje ilgoje šaulių stovykloje, – sako jaunuoliai. – Tiesa, aplinka – kita, draugai ir instruktoriai – kiti, bet tiek per vienus, tiek per kitus mokymus suteikiama tų pačių žinių ir labai panašios patirties. Suprantame, kad to tiesiog negalime pamiršti.“

„Krn. Skirmantas Senkevičius sako, kad motyvacija per KBKK dėl sunkesnių užduočių tik augo ir stiprėjo.“

Karolina Kinderytė – jau dešimtmetį šaulė, prieš porą metų prisijungusi ir tarnavusi Krašto apsaugos savanorių pajėgose, todėl šio kurso metu vykusios pratybos jos nestebino. „Tik labiausiai laukiau paskutinės KBKK savaitės, nes tada mokėmės, kaip žmogui suteikti pirmąją medicinos pagalbą ir pan. Su medicina kariuomenėje prieš tai mažiausiai buvau susidūrusi, todėl labiausiai norėjau įgyti šių įgūdžių. Džiaugiuosi, kad jų ir įgijau“, – sako mergina.

„Jei ne Lietuvos šaulių sąjunga, nebūčiau mokėsis kariui būtinų dalykų, – sako Šarūnas Stravinskas, kurį taip pat į Karo akademiją atvedė šauliai. – Įgyta patirtis tikrai padėjo ir dar padės Akademijoje. Per šias pratybas ir be mokymų būčiau išgyvenęs“, – linksmi aiškina vaikinai.

Pratybos vienijo ir stiprino

Kuo arčiau kurso pabaiga – tuo toliau į mišką, tuo giliau į žemę, nes per paskutines pratybas kariūnai kasė apkasus.

„Gyvenau kaime, todėl miškas ir pratybos miške man nebaisu. Net per pratybas kartais atrodė, kad gyvenau namų sąlygomis. Apkasai ir jų kasimas – taip pat ne naujiena, nes su broliu esame tai darę žaisdami miškuose. Abu šiaip duobių išsikasdavome pažaisti. Mūsų vaizduotė buvo labai laki – pasiimi pagalį ir su juo bėgi, vadinasi, kariauji. Man tai patikdavo, – linksmi prisimena kariūnas Skirmantas Senkevičius. – Žaisdami slėpdavomės, iškodavome vienas kito, todėl, atrodė, per pratybas nieko naujo, nors jose dalyvavau pirmą kartą.“

Skirmantas sako, kad motyvacija per KBKK dėl sunkesnių užduočių tik augo ir stiprėjo: „Kuo toliau, tuo daugiau jos buvo. Prisirišau prie tokio kariško gyvenimo. Net gaila buvo, kai kursas ėjo į pabaigą. Iš dalies norėjosi ten likti, bet supratau, kad dar bus įvairių išpūdžių, laukia nauja patirtis ir studijos Karo akademijoje. Liūdesys ir džiaugsmas vienu metu...“

Pasakodamas apie save, jis pristato ir kitus kariūnus, kurie tapo draugais, su kuriais jautėsi esąs viena komanda: „Susiformavo labai faina mūsų grupė, kurią pavadino „Žvėrynu“. Ir mūsų gretos augo – atsiradavo vis daugiau kariūnų, kurie noriai prisijungdavo prie mūsų. Tokie dalykai gal ir neesminiai, bet kelia motyvaciją, nes, kai mūsų daug ir esame vieningi, jaučiamės stiprūs ir pajėgūs daug ką įveikti.“

„Po KBKK pratybų kaip geriausias kariūnas buvo įvertintas krn. Arnas Kiveris ir viso kurso vardu nusipelnė pabučiuoti Lietuvos karo akademijos vėliavą pirmo kurso kariūnų priesaikos ceremonijos metu.“

Pravertė ankstesnę patirtis kariuomenėje

Kariūnas Arnas Kiveris, pasakodamas apie KBKK, priduria, kad dar prieš tai, kai įstojo į Karo akademiją, jau buvo įgijęs panašios patirties: „Anksčiau buvau šauktinis, po to dar Krašto apsaugos savanorių pajėgose tarnavau, todėl šias užduotis buvau vykdęs anksčiau. Praktika nelabai skyrėsi, bet vis tiek – naujų pojūčių buvo tiek per

KBKK, tiek per ankstesnes pratybas. Kiekvieną dieną vis kažkas naujo.“

Lygindamas ankstesnę ir dabartinę kario tarnybą, Arnas sako, kad šis KBKK jam buvo žinių kartojimo ir gilinimosi į jas etapas: „Turėjau senus užrašus, todėl stengiausi pagal juos viską kartoti ir dar tobulintis. Dabar taip pat daug ką užsirašiau. Sulyginęs senuosius ir naujuosius užrašus galėjau pasakyti, kaip buvo anksčiau ir dabar KBKK, įvertinti, kiek patobulėjau.“

Po KBKK pratybų Arnas buvo įvertintas kaip geriausias kariūnas ir viso kurso vardu nusipelnė pabučiuoti Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos vėliavą pirmo kurso kariūnų priesaikos ceremonijos metu. Prisimindamas pratybas vaikas pasakoja apie savo, o kartu ir viso kurso pasiekimus: „Nors mes visi – skirtingos asmenybės, bet turime viską daryti kartu. Konkurencija – sveika, bet reikia konkuruoti tik todėl, kad galėtum tobulėti, o ne kad būtum geresnis už kitus.“

Septynios savaitės Didžiojo Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomajame pulke prabėgo nepastebimai visiems kariūnams. Visi patvirtina, kad prisiminimų iš Kariūno bazinio kario kurso liko labai daug: „Pasiilgstame šio kurso ir instruktorių. Kartais atrodydavo – pripratome ir nėra ko čia skubėti visko baigti, ir miško samanoms parigriuvus būdavo minkštos. Bet reikia žiūrėti į priekį ir būti pasirėngusiems įtemptoms studijoms Karo akademijoje.“

JKVM naujokų krikštas

JKVM I kurso
klausytojos,
1-ojo būrio
2-ojo skyriaus
vadės
j. eil. Živilės
KOSTECKYTĖS
informacija

JKVM
nuotraukos

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos Jaunesniųjų karininkų vadų mokymus (JKVM) šiais metais pradėjo 80 klausytojų, tarp jų – nemažai studentų ir jau mokslus baigusių, dirbančių asmenų. Pirmakursiai pasirinko mokymus Akademijoje dėl individualių motyvų. Pakalbinus kelis kurso klausytojus pastebima, kad vieni apie tai jau galvojo kelerius metus, kiti nori tobulėti kaip asmenybės, o dalis studentų nusprendė ta suderinti su studijomis universitete.

J. eil. Lina Malaiškaitė pateikė prašymą Karo prievolės ir komplektavimo tarnybai dėl trijų priežasčių: „Vienas iš motyvų yra susijęs su tuo, kad esu „žmonių žmogus“ ir labai myliu tuos, kurie mane supa. O žmonės ir yra valstybės pagrindas, todėl, be abejo, noriu gebėti juos apginti, jei to prireiktų. Kita priežastis susijusi su noru tobulėti. Apie kariuomenę daugiausia žinojau tik iš artimųjų, kurie joje tarnauja, todėl norėdama įgyti patirties nusprendžiau save išbandyti čia. O trečiasis veiksnys yra susijęs ir su mano asmeninėmis savybėmis, kadangi esu „gyvsidabris“, jaučiu, kad mano užsispyrimas ir energingumas būtų puikiai realizuojamas ir jau baigus JKVM.“

J. eil. Saulius Gomas pasirinko mokymus „norėdamas sekti senelio – buvusio LKA viršininko pavaduotojo technikai ir ginkluotei pulkininko J. Volungio – pėdomis.“

J. eil. Kasparas Petras Žukauskas ir j. eil. Henrieta Žemaitytė siekia savo studijas susieti su kariuomene. „Išgirdau apie JKVM – puikius kursus, derinamus su mokslu ir darbu. O baigus ir mediciną, ir JKVM, karo mediko profesija taps tiesiog ranka pasiekiamą. Pagalvojau, kad tokios progos nevalia praleisti“, – teigia j. eil. H. Žemaitytė. J. eil. Kasparas Petras Žukauskas dalijasi savo lūkesčiais: „Šiuo metu studijuoju 4 kurse Aviacijos mechanikos inžineriją VGTU, šias studijas baigęs, viliosiu, žinias pritaikysiu Karinėse oro pajėgose.“

Įtakos karių pasirinkimui baigti JKVM turėjo ir jų aplinkos žmonės. Kaip teigia j. eil. Benas Kaškauskas, „kariška disciplina mane visada domino. Be to, tarp artimų žmonių yra nemažai karininkų, kurie didžiuojasi tuo, ką daro, ir neabejoja, kad tarnyba yra teisingas jų gyvenimo kelio pasirinkimas. Ir galiausiai, paprastas žingeidumas paskatino mane užsirašyti į Jaunesniųjų karininkų vadų mokymus, kuriuose laukia dar ilgas, įdomus ir iššūkių kupinas kelias.“

Daugumos kalbintų karių nuomonės sutapo kalbant apie tai, ko tikisi iš šių kursų. Pagrindiniai įvardinti aspektai – noras pagilinti savo ne tik karybos, bet ir išgyvenimo tiek miško, tiek kitomis sąlygomis žinias, būti pavyzdžiu jauniems žmonėms. Taip pat jie viliasi, kad bus įskiepytos tikrosios gero kario savybės, tokios kaip pasitikėjimas savimi, ryžtas

Perkelta į 32 p.

30 p. Naktinė KBKK pratybų dalis miške
----> Eimanto GENIO nuotrauka

KARJUNAS

Atkelta iš 29 p.

imtis veiksmų, greitai spręsti problemas, adaptuotis greitai kintančiose, stresinėse situacijose ir išlįsti iš savo „komforto zonos“.

Jau spalio viduryje JKVM pirmo kurso klausytojai išvyko į pirmąsias pratybas Vanaginės miške. Čia jie mokėsi įrengti laužavietes ir pastoges, individualiai užsimaskuoti. Daugumai pirmakursių šios pratybos jau nuo pirmųjų minučių sukėlė įvairių emocijų. Nemažai jų dar nebuvo iki pratybų vietos važinę karine technika.

Pratybų vietoje jaunosius karius pasitiko instruktoriai vyr. srž. T. Ustinavičius ir srž. M. Žilys, pasirengę išmokyti juos laužo įkūrimo ir pastogės įrengimo subtilybių, pasidalyti savo patirtimi. Kariai buvo suskirstyti į komandas, bet kiekvienas individualiai, naudodamas titnagą, galėjo pabandyti įžiebtį ugnį. Atlikdami šią užduotį, jie galėjo naudoti tik gamtoje randamas medžiagas, pavyzdžiui, beržo tošį, sausas spygliuočių ir kitų rūšių medžių šakas, o įkurtą laužą nuolat kurstyti, kol katiukuose užvirs vanduo. Taip pat, dirbdami komandomis, kariai turėjo įrengti 4 tipų pastoges naudodami ekipuotėje turimas palapinsiaustes.

Jaunesniųjų karininkų kursų dalyviai, pirmą kartą išmėginę kariuomenės sausuosius davinius, stebėjosi, kad šis maistas ypač sotus ir suteikiantis jėgų tęsti pratybas iki pat vakaro.

Viską vainikavo individualios maskuotės ir maskavimosi vietoje pratybos, kurių metu pirmakursiai išlaisvino savo kūrybiškumą. Lapais, spygliais, gėlėmis ir kita augalija užmaskuotas šalmas ir kario siluetas pranoko visus lūkesčius. Instruktoriai pakomentavo geriausius maskuotės variantus, taip pat įvardijo ir padarytas klaidas, kurių reikėtų vengti.

Štai keletas karių išpūdžių po

pirmųjų individualiųjų įgūdžių tobulinimo pratybų:

J. eil. Lina Malaiškaitė: „Neabejotinai teigiami prisiminimai! Pirmąją dieną tikrai šiek tiek bijojau, kad ateinu į struktūrą, kurioje pasijusiu kaip avelė būryje vilkų, kurie ją tuoj sudoros. Tačiau – kas nustebino ir neįtikėtina pradžiugino – tiek būrių vadai, LKA kariūnai, tiek instruktoriai ir kiti karininkai, kuriuos teko sutikti, yra griežti, bet labai geri, teisingi ir rūpestingi. Už tai, kad ne tik moko, bet ir prirėmus pagloboja, esu visiems tikrai dėkinga ir tuo labai džiaugiuosi.“

J. eil. Benas Kaškauskas: „Išpūdžiai išties puikūs. Įdomu susipažinti su rikiuotės ypatumais, griežta tvarka, prisiliesti prie ginklų, nagrinėti jų dalis ir veikimo principus. Taip pat teigiamą išpūdį padarė būrio bendraminčių komandinė dvasia ir ryžtas siekiant bendrų tikslų.“

J. eil. Kasparas Petras Žukauskas: „Kol kas pranoko viską, ko tikėjau. Pradžioje maniau, kad mokymo procesas vyks lėtai, bet atėjęs pamačiau, jog viskas pateikiama greitai, o svarbiausia – aiškiai. O kaip nustebino, kai trečią savaitę galį jau buvome dalyvavę miško pratybose ir susipažinę su Lietuvos kariuomenėje naudojamais automatais G-36! Iš tikrųjų čia labai smagu ir kol kas labai patinka, na, ir žmonės, mano būrio ir kuopos draugai, taip pat yra tokie linksmi ir įdomūs.“

J. eil. Henrieta Žemaitytė: „Pirmosiomis dienomis drebėdavau kaip epušės lapas – būdavo baisu net vado paklausti kažko, kad nesupyktų ar nepasirodyčiau kaip visiška kvailė. Bet labai greitai supratau, kad nėra ko bijoti. Vadai pasiruošę padėti, paaiškina viską, ką reikia daryti, o ir bendrakursiai iš karto puola gelbėti, jei kažkas prasčiau sekasi. Labai įsirežė į atmintį, kaip patį pirmą kartą pasiėmėme ginklus ir mokėmės saugumo taisyklių. Kadangi niekada

nelaikiau ginklo rankose, man sunkiau sekėsi su juo atlikti veiksmus. Vienas iš skyriaus narių tuoj pat šoko man pagalbon, stovėjo šalia ir kartojo, ką reikia daryti, padėdavo ginklui užstrigus ar man sutrikus dėl veiksmų eiliškumo.“

J. eil. Saulius Gomas: „Išpūdžiai labai geri. Teorinės paskaitos ir pratybos ne tik praplečia bendrąsias žinias, bet ir leidžia artimiau susipažinti su kariuomenės vidine veikla bei karių kompetencijomis išgyventi lauko sąlygomis.“

Kariai džiaugėsi pratybose ir paskaitose įgytomis žiniomis ir patirtimi. Tikisi, kad būsiami mokymai dar labiau motyvuos siekti išsikeltų tikslų ir kad čia turės galimybę labai daug ko išmokti ne tik iš aukštesniųjų vadų ir instruktorių, bet ir iš LKA kariūnų, savo būrio vadų.

Čempionės receptai

Parengta pagal
mjr. Donato SUCHOCKIO
pokalbį

Kariūnė Miglė Petrevičiūtė, paklausta apie čempionės titulus, kiek sutrinka – sunku suskaičiuoti. Nuo 6-erių užsiimanti sambo ir dziudo Miglė jau pripratusi prie aukščiausių vietų šių sporto šakų čempionatuose, tad į varžybas važiuoja rami, vedama vienintelio, labai ambicingo tikslo – pelnyti auksą!

Spalio 4 dieną vykusiame Lietuvos suaugusiųjų sambo čempionate ir vėl iškovojo auksą, kukliai šypsosi, tarsi taip ir turėjo būti ir viskas vyko natūraliai. Iš pažiūros rami ir kukli mergina, net neįtartum sutikęs gatvėje, jog ji jau trečius metus mokosi Lietuvos karo akademijoje ir profesionaliai sportuoja tobulindama savigynos imtynių (sambo) ir Rytų dvikovų (dziudo) įgūdžius.

„Sportuoti pradėjau būdama 6 metų. Iš pradžių vadinamieji kovos menai nepatiko, tačiau po metų įsivažiavau. Pasiiekti rezultatai, laimėtos kovos ir artimųjų palaikymas labai motyvavo, tad stengiausi nepasiduoti, siekti vis daugiau“, – pasakoja Miglė. Nors dabar kalbant su ja atrodo, kad tai išeina tiesiog savaime ir sėkmė nulemta genų, iš tikrųjų ne viskas taip paprasta.

„Sportuoju ne mažiau kaip šešis kartus per savaitę, kartais treniruotės vyksta ryte ir vakare. Tik savaitgalį stengiuosi skirti poilsiui, atsigauti. Pandemija ir pavasarį paskelbtas karantinas kiek pakeitė šiuos įpročius, tačiau sąlygos sportuoti labai geros ir Akademijoje.“

Mitybą Miglė derina pagal Akademijos valgyklos valgiaraštį, praturtindama savo racioną pagrindiniais papildais. Atrodo, ir čia ypatingų paslapčių nėra.

Nuo vaikystės sportuojanti mergina anksčiau nesidomėjo jokiais tarnybos būdais, Karo akademiją atrado ieškodama tinkamo universiteto. Prioritetas buvo aktyvus studijų būdas. „Baigdama mokyklą pradėjau galvoti, kad noriu ir toliau derinti išsilavinimą ir sportą. Tarp pasirinkimų išskyriau Lietuvos sporto universitetą ir Lietuvos karo akademiją. Pastaroji buvo prioritetas, nes buvau įsitikinusi, kad čia studijos yra kokybiškesnės ir dinamiškesnės“, – apie gyvenimo kelio paieškas pasakoja Miglė.

„Miglė jau pripratusi prie aukščiausių vietų šių sporto šakų čempionatuose, tad į varžybas važiuoja rami, vedama vienintelio, labai ambicingo tikslo – pelnyti auksą!“

„Tuo metu net dvejojau, ar pavyks rasti laiko pamėgtam sportui. Buvau nusiteikusi, jei nepavyktų suderinti su Karo akademijos dienotvarkė, tam aukoti visą savo laisvalaikį. Vis dėlto jau pirmame kurse treniruotis ir siekti aukštų rezultatų man buvo sudarytos palankios sąlygos: jčiau bendrakursių ir vadovybės palaikymą, turėjau galimybę sportuoti vadovaujama asmeninio trenerio mieste. Tai dar labiau motyvavo ir įkvėpė.“

Geros sąlygos nereiškia, kad buvo labai lengva. Miglė prisitaria, kad kartais jausdavosi visiškai išsekusi, intensyvios treniruotės, daug naujovių studijuojant, disciplina, įvairios užduotys tikrai reikalavo daug jėgų. Tačiau labiausiai įsimintinos pergalės, iškovotos sunkiausiomis aplinkybėmis. Viena įsimintiniausių – pasiekta vos pradėjus studijuoti Karo akademijoje.

„Krikštynų savaitė buvo itin sunki. Pamenu, grįžtu po treniruotę jau nusikalusi, o tada dar visokios užduotys, žygiai ir pan. Buvo labai sunku nulenkti rankų ir atarsti jėgų. Tą savaitę kaip tik ruošiausi Lietuvos suaugusiųjų dziudo čempionatui“, – pasakoja kariūnė.

Pasiruošimas čempionatui – tai ne tik intensyvios treniruotės, bet ir alinančios dietos. Miglės svorio ka-

tegorija – iki 57 kg, tad iki varžybų tokį kūno svorį ir būtina išlaikyti, nors kartais tai atima nemažai energijos. „Paskutinę dieną sprendžiau labai rimtą dilemą – vykti su kursio-kais į mišką atlikti finalinės krikštynų užduoties, ar važiuoti į varžybas, kurioms taip pat labai ruošiausi“, – sako Miglė neslėpdama, kad pasirinkimas buvo tikrai nelengvas. Tačiau dabar džiaugiasi nusprendusi dalyvauti varžybose. „Tai buvo pirmasis mano čempionės titulas. Jį iškovojuosi gavau ir juodąjį diržą. Labai tuo džiaugiuosi iki šiol. Atrodo, ši pergalė ir Akademijos disciplina padėjo man susidoroti su emocijomis. Dabar esu gerokai ramesnė, mažiau jaudinuosi ir apskritai esu labiau susikaupusi.“

Žinoma, pergalės neįmanomos be pralaimėjimų. Nors Miglei jau įprasta tapo iškovoti auksą, kartais gyvenimas pamoko, kad atsipalaiduoti nevalia – priešininkai irgi stiprūs ir pasiruošę išnaudoti kiekvieną silpnę. Spalio 10 d. vykusiame Lietuvos studentų dziudo čempionate iš keturių kovų finalinė buvo nesėkminga.

„Turbūt buvau išsekusi stengdamasi numesti svorio, be to, nepailsėjusi per trumpą pertrauką po prieš tai buvusios kovos. Viskas susidėjo, todėl padariau klaidą, o

priešininkė ja mikliai pasinaudojo, ir aš akimirksniu atsidūriau ant nugaros. Buvo labai apmaudu ir netikėta“, – pasakoja krn. M. Petrevičiūtė. Netikėta tai buvo ir pačiai laimėtojai. Po kovos ji Miglei prisipažino tikrai nesitikėjusi šios pergalės. Skamba keistai, bet kariūnė, iškovojo čempionatą sidabrą, jaučiasi pralaimėjusi ir labai dėl to krentasi. Tačiau tai nereiškia, kad ketina sustoti ar pasiduoti. „Tikriausiai nemoku pralaimėti. Visada siekiu būti geriausia. Ypač ten, kur žinau, kad galiu. Pavyzdžiui, atlikdama fizinio pasirengimo testą visada siekiu 300 balų“, – kovingai nusiteikusi mergina jau dabar nekantraudama laukia spalio 24-osios – tikisi tą dieną vyksiančiame Lietuvos studentų sambo čempionate iškovoti čempionės titulą.

Viską susumavus, čempionės receptas atrodo gana paprastas: „Negalima pasiduoti. Pasiiekti rezultatai – tai daug darbo, streso, kartais – ašarų. Tikrai, tai yra juodas darbas. Kiekvieną kartą analizuoju klaidas, mokausi ir stengiuosi jų nekartoti. Nuo mažens šiam sportui įkvėpė tėtis, Akademijoje taip pat visi padeda, laukia mano pergalių, rimtai vertina. Sudarytos tikrai geros sąlygos, už tai visiems esu dėkinga“, – apibendrina Miglė.

Vara! Vara!

„Varžybų tikslas – patikrinti žvalgybos vienetų komandų individualių ir kolektyvinių užduočių vykdymo įgūdžius bei pasikeisti įgyta patirtimi.“

Parengė
krn. Rokas
ŠARKUS

Su šiuo šūkiu Karo akademijos Žvalgų būrelio komanda rugpjūtį startavo Kazlų Rūdoje vykusiose kasmetėse varžybose „Žvalgo takas 2020“. Šios varžybos yra Savanorių žaidynių dalis. Jose dalyvauja po vieną kiekvienos Krašto apsaugos savanorių pajėgų (KASP) rinktinių komandą, svečių teisėmis gali dalyvauti po vieną ir kitų Lietuvos kariuomenės dalinių bei pakviestų į renginį užsienio šalių žvalgybos vienetų komandą.

Varžybų tikslas – patikrinti žvalgybos vienetų komandų individualių ir kolektyvinių užduočių vykdymo įgūdžius bei pasikeisti įgyta patirtimi. Kariūnams buvo rimtas iššūkis susirungti su 13 žvalgybos vienetų, tarp jų – ir estų, komandų.

„Žvalgo takas“ – 36 valandų varžybos, kuriose 4 karių komanda turi veikti neprikaištingai, pasiruošusi priimti visus organizatorių iššūkius, – įveikti 70 kilometrų trasą, kurioje buvo parengta 10 užduočių: orientavimosi vietovėje, vandens kliūtis įveikimo „pončo“ metodu, šaudymo, atstumo nustatymo, karinės technikos atpažinimo rungtys, atminties testas, kliūčių ruožas ir t. t.

Užduočių tipas ir pobūdis prieš varžybas dalyviams nežinomas. Pasak dalyvavusių kariūnų, dėl to tik įdomiau ir galima atskleisti žvalgams būtinus gebėjimus bei

įgūdžius. Karo akademijos žvalgams gerai sekėsi karinės technikos ir atstumo nustatymo, vandens kliūtis įveikimo rungtyse bei kliūčių ruože. Kariūnai juokauja, kad tikriausiai Akademijoje esantis kliūčių ruožas leido tinkamai pasiruošti pastarajai rungtčiai.

Kiek prasčiau sekėsi šaudyti. Visgi komanda nepasidavė sunkumams ir visi jos nariai pasiekė varžybų finišą. Buvo komandų, kurių dalyviams teko trauktis dėl traumų, pritrintų kojų ir kitų priežasčių. Kariūnai sako, kad pasiruošimas varžyboms yra toks pat svarbus, kaip ir dalyvavimas – tai gali sutrukdyti pasiekti gerų rezultatų ar netgi finišuoti.

Kiekvienais metais šioms varžyboms mūsų žvalgai ruošiasi ilgai ir atsakingai, visa komanda dalyvauja treniruotėse Akademijoje. Motyvuoja, kai pastangos ir sunkus darbas atsiperka. Šių varžybų rezultatas – trečioji vieta! Tai tikrai

garbinga pozicija, atsižvelgiant į tai, kad Akademijos komanda yra vienintelis mokomasis padalinys tarp profesionalių žvalgybos vienetų. Šiek tiek pritrūko antrą vietą iškovojusiai Estijos komandai aplenkta, o nugalėtojais – jau tradiciškai – tapo KASP Didžiosios Kovos apygardos 8-osios rinktinės žvalgai.

Karo akademijos kariūnai, šių varžybų dalyviai, jau yra gerai žinomi ir gerbiami varžovai, savo kolekcijoje turintys pirmosios, antrosios ir trečiosios vietų trofėjus. Tokiame renginyje įgyta patirtis labai vertinga – kariūnai dalijasi ja su kitų komandų žvalgiais, išmoksta naujų dalykų, kuriuos paskui pritaiko Akademijoje, treniruotėse ir perduoda kitiems būrelio nariams, užmezga naujų pažinčių.

Vara! Vara!

Civilinė praktika – *Farerų salose*

Parengė
mjr. Donatas
SUCHOCKIS

LAJMŲ KŪRĖ
Modesto
DUMBLIAUSKO
asmeninio
archyvo
nuotraukos

Lietuvos karininku galima tapti ne vienu ir ne dviem būdais. O ir tarnybos galimybės toli gražu nėra vienodos. Nors dauguma Lietuvos karo akademijos absolventų tarnybą pradeda Sausumos pajėgų daliniuose, keletas jų S. Daukanto aikštėje stovi ir su Jūrų ar Oro pajėgų uniformomis. Pasirinkę Gynybos technologijų vadybos studijų programą ir pasiryžę save atrasti tarnaudami Karinėse jūrų pajėgose studijas tęsia Lietuvos aukštojoje jūreivystės mokykloje.

Kiekvienas Jūreivystės mokyklos studentas antrame kurse atlieka civilinę jūrinę praktiką. Jūrinė praktika – tai pirmoji būsimo laivavedžio pažintis su jūra, galimybė ją pamatyti ir pamilti, tai neatskiriama studijų proceso dalis.

Šiais metais krn. Modestas Dumbliauskas savo jūrinę patirtį pradėjo kaupti vasarą Limarko kompanijos laive, vėliau praktiką atliko DFDS Seaways laive, neeilinėje, galima sakyti, egzotiškoje vietoje – Farerų salose.

„Civilinę praktiką atlikau kaip denio praktikantas, – apie naują patirtį pasakoja kariūnas. – Kitus dažnai kamuojanti jūrligė man nebuvo problema, tačiau nė neįsivaizdavau, kiek daug darbo gali būti denyje.“

Praktikos trukmė – 12 mėnesių, kuriuos studentas gali sukaupti per kelis kartus. Kaip teigia Jūreivystės mokyklos atstovai, praktikos tikslas – išbandyti savo būsimą profesiją, taikyti teorines žinias, susipažinti su darbu komandoje, laive, jūroje. Tai būdas „pasimatuoti“ savo ateitį. Pasitikrinti, ar jūra tikrai iki kelių, ar ši sudėtinga profesija tau tikrai tinkama.

„Turiu pripažinti, kad dar gyvenime neteko tiek rūdžių nušveisti bei naujai perdažyti, kaip šios praktikos laive metu. Bet nesiskundžiu, sunkumai grūdina charakte-

rį. Fareruose vasara ne itin karšta, buvo tik 7 laipsniai. Žalumos nedaug, augalija nyki, kalnų papėdėse ganosi avys“, – išpūdžiais dalijasi Modestas.

Kiekviena praktinė komandiruotė – tai kartu ir nuostabi galimybė pamatyti pasaulio, praplėsti akiratį, susipažinti su naujomis kultūromis, žmonėmis, situacijomis.

Gynybos technologijų vadybos studijų programa orientuota į šiuo metu Lietuvos kariuomenei bene labiausiai reikalingų specialistų rengimą. Pasirinkus šią programą, jau po pirmojo pusmečio galima tęsti studijas siekiant tapti karinių jūrų pajėgų karininku. Studijų metu studentams sudaryta galimybė atlikti ir 12 mėnesių plaukiojimo praktiką: baigęs studijas absolventas šiuo atveju ne tik įgyja profesinę laivavedžio kvalifikaciją, bet ir gali pradėti dirbti laivavedžiu. Be to, po šių studijų galima tapti tarptautinius standartus atitinkančiais laivų mechanikais-inžinieriais, elektromechanikais, uosto ir laivybos valdymo, finansų, transporto logistikos, laivybos ir logistikos IT specialistais.

„Studijos LAJM – puikus pasirinkimas. Studijų dalykai yra įdomūs, mokymosi medžiaga – aktuali, jos pritaikymą nesunku įsivaizduoti realybėje“, – apibendrinamas sako Modestas.

VSD direktorius Darius Jauniškis

Parengta pagal
krn. Povilo
MASIONIO
interviu

Spalio 27-ąją Lietuvoje minime žvalgybos pareigūnų profesinę šventę – Žvalgų dieną. Šią dieną minimas ir Saugumo departamento įkūrimas. Šia proga su „Kariūno“ skaitytojais sveikinasi Valstybės saugumo departamento direktorius Darius Jauniškis. „Mano tikslas – laisva ir klestinti Lietuva. Iš esmės žvalgybos ir departamento užduotis yra apsaugoti savo valstybę nuo išorės priešų, kuo efektyviau numatyti jų tikslus, ketinimus ir gauti tam tikrą informaciją, kurią galėtume perduoti sprendimų priėmėjams, kad jie laiku priimtų atitinkamus sprendimus dėl mūsų valstybės gerovės“, – apie sau keliamus tikslus kalba D. Jauniškis. Balandžio 14 d. Lietuvos Respublikos Prezidento dekretu jis buvo paskirtas antrą kadenciją vadovauti Lietuvos Respublikos valstybės saugumo departamentui. Tai pirmas atvejis, kai šias pareigas einantis asmuo perrenkamas antrai kadencijai.

VSD direktorius
Darius JAUNIŠKIS
ir krn. Povilas
MASIONIS

„Mano tikslas – laisva ir klestinti Lietuva.“

Saugumo departamento uždavins – laiku atskleisti veiklą, kuri kelia grėsmę valstybės saugumui, teritorijos neliečiamybei ir vientisumui, valstybės interesams, jos ekonominei ir gynybinei galiai. Po Pirmojo pasaulinio karo, paskelbus nepriklausomybę, 1918 m. spalio 27 d. buvo įkurta kariuomenėje turinti veikti slaptoji tarnyba, vėliau pavadinta Žvalgybos skyriumi. Nepriklausomybės metais Žvalgybos skyrius daug kartų buvo reorganizuotas į kriminalinę policiją, saugumo tarnybą, slaptąją tarnybą, o atkūrus nepriklausomybę 1990 metais įsteigtas Valstybės saugumo departamentas.

Akivaizdu, kad vadovauti Valstybės saugumo departamentui – labai atsakingas ir nelengvas uždavinys. Ne kiekvienas kariūnas, juo labiau paprastas jaunuolis, žino, kad Darius Jauniškis didžiąją dalį gyvenimiškos patirties yra sukaukęs tarnaudamas Lietuvos kariuomenėje ir aktyviai prisidėjęs prie jos padalinių kūrimo. Gimęs ir užaugęs Vilniuje, vaikystėje apie karybą visiškai negalvojęs, labiausiai domėjosi krepšiniu, daug skaitė.

„Drausmingu komjaunuoliu ar pionieriumi būti nenorėjau, dėl to daug laiko leisdavau žaisdamas su draugais. Kai tapau paaugliu, išgirdau tylus tėvų pokalbius apie Lietuvos nepriklausomybės siekius, mūsų istoriją, partizanų kovas ir visa tai manė labai sužavėjo“, – prisimindamas jaunystę pasakoja D. Jauniškis. Nenuostabu, kad meilės kariuomenei nepajuto ir tarnaudamas tuometėje sovietų kariuomenėje.

„Po tarnybos sovietinėje armijoje daviau sau žodį, kad niekada nebūsiu kariškis – priverstinė tarnyba ir supuvusi sistema, žmonių žeminimas man kėlė šleikštulį tuo gyvenimo laikotarpiu“, – atvirauja D. Jauniškis. Tačiau tarnavo jis ypatingu Lietuvai metu, kai jau

įvyko tam tikras lūžis: „Kai Lietuva atgavo nepriklausomybę, man tarnauti buvo likusios kelios savaitės. Grįžęs į Tėvynę supratau, kad turiau būti kažkuo naudingas atkurta savo valstybei, ir prisijungiau prie Krašto apsaugos departamento. Su kelių kolegų pagalba ir jų paragintas tapau ir atkuriamos Lietuvos kariuomenės savanoriu.“

Po privalomos tarnybos okupacinėje kariuomenėje D. Jauniškis įgijo ekonomikos ir verslo pagrindų mokytojo kvalifikaciją tuomečiame Lietuvos edukologijos universitete. „Įdomu, jog buvau įstojęs į Lietuvos policijos akademiją, kuri rinko pirmąją laidą, bet po pusės metų išėjau, nes man tai visiškai netiko“, – apie patirtis iki tarnybos Lietuvos kariuomenėje pasakoja pašnekovas.

Pradėjęs tarnauti, D. Jauniškis su kolegomis ėmė puoselėti mintis apie šalies gynybos tobulinimą. Pradėjo ieškoti žinių ir galimybių gerinti ne tik įgūdžius, bet ir teisinę bazę, struktūrą, organizaciją. „Tarnaudami Aukščiausiosios Tarybos Apsaugos skyriuje supratome, kad privalome tobulėti ir mokytis ginti savo valstybę. Ieškojome būdų, kaip treniruotis, kūrėme rengimo programas, jas taikėme, daug dėmesio skyrėme patruliavimo užduotims. Tuo metu į Lietuvą atvykęs Jungtinių Amerikos Valstijų (JAV) specialiųjų operacijų pajėgų karys, vienas iš „žaliųjų berečių“ (angl. *Green Berets*), mokė mus, kaip taktiškai įeiti į kambarį, kaip šaudyti, kad nesužeistume vienas kito. Taip pat turėjome progą pasimokyti iš buvusio JAV specialiųjų operacijų pajėgų operatoriaus, „jūrų ruonio“ (angl. *Navy Seal*), nardymo paslapčių Galvės ežere, Trakuose“, – apie pirmuosius dalijimosi patirtimi su būsimais sąjungininkais atvejus pasakoja D. Jauniškis. Jau tada kariškiams kilo mintis kurti Lietuvoje speci-

aliosios paskirties kovos vienetus. Tam reikėjo ir žinių, ir metodikų, ir gerosios patirties, kurios buvo galima įgyti užsienyje.

„Laikui bėgant, Artūras Skučas, tuometis Aukščiausiosios Tarybos Apsaugos skyriaus vadovas, sulaukė atitinkamų Prancūzijos valdžios institucijų pasiūlymo pasinaudoti jų instruktoriais, kurie galėtų pamokyti mus, supažindinti su artimosios apsaugos ypatumais. Buvo atrinkti 9 žmonės, tarp jų ir aš, vykti į Prancūziją pusei metų. Pirmus keturis mėnesius intensyviai mokėmės prancūzų kalbos, vėliau turėjome apsispręsti – norime mokytis artimosios apsaugos metodų ar išeiti intervencijos kursą. Po ilgų ginčų tarpusavyje nusprendėme, kad artimosios apsaugos praktikos jau turime ir galėtume mokytis intervencijos kurso dalykų. Šio kurso metu perėmėme taktines idėjas – kaip rengti atranką, atrinkti žmones į specialiųjų operacijų pajėgas – ir vėliau jas galėjome taikyti kurdami savo sistemą. Grįžę į Lietuvą, su kolegomis pradėjome ieškoti būdų, kaip visa tai, ko siekėme, įgyvendinti“, – apie Lietuvos kariuomenės Specialiųjų operacijų pajėgų užuomazgas pasakojimą pradeda vienas šių pajėgų kūrėjų D. Jauniškis. Įgyta patirtis praktiškai imta taikyti jau 1994 metais, kai Apsaugos skyrių prijungė prie Finansų ministerijos. Skyriui buvo iškelta užduotis – kovoti su pinigų padirbinėjimu. „Pradėjome šiam darbui tinkamų žmonių atranką taikydami specialius kriterijus. Perėję atranką žmonės vėliau sudarė Ypatingosios paskirties skyriaus prie Savanoriškosios krašto apsaugos tarnybos pagrindą. Krašto apsaugos savanorių pajėgos, prie kurių prisijungėme, buvo puiki mūsų darinio nuo užsienio valstybių, ypač Rusijos, šnipinėjimo priedanga. Vėliau, siekiant

VISIŠKAI SLAPTAI

plėtoti profesionalias specialiąsias pajėgas, nuspręsta jas atskirti. Šių pajėgų koncepcija imta tobulinti, įvertinta jų paskirtis, svarba Lietuvoje ir pasaulyje, vienetai pradėti sparčiai formuoti, kariai tobulėjo ir sulaukė aukšto įvairių šalių įvertinimo ir užtarnautos pagarbos“, – Specialiųjų pajėgų atsiradimo istoriją pasakoja buvęs jų vadas.

Ne paslaptis, kad įkurtos Specialiosios pajėgos savo vardą gavo karštuosiuose taškuose – Afganistane ir Irake. Dar labiau „aitvarais“ vadinami kariai išgarsėjo visame pasaulyje dėl savo drausmės, profesionalaus požiūrio į užduočių vykdymą, drąsos ir kartais nutrūktgalviškų sprendimų įgyvendinant sumanymus. Visų akyse iškyla barzdoto kario ant motociklo su Lietuvos trispalve ar Vyčiu ant peties vaizdas. D. Jauniškis ir pats dalyvavo trijose tarptautinėse operacijose.

„Mano pirmoji tarptautinė operacija buvo ir pirmoji Lietuvos kariuomenės Specialiųjų operacijų pajėgų tarptautinė misija. Jos metu mus akylai stebėjo kitų šalių kariai. Įvertinę mūsų norą ir gebėjimus, leido siekti pripažinimo ir labiau integruotis į tarptautines misijas“, – apie pirmuosius išbandymus tarptautinėje arenoje pasakoja D. Jauniškis.

„Afganistane, ypač pavojinguose šalies regionuose, visada gali susidurti su priešu, patekti į pasąlą, susišaudymą. Šioje aplinkoje ir man teko dalyvauti realiuose kovos veiksmuose. Be abejo, visi šie dalykai užgrūdina ir kiekvienas karys, gavęs tikrosios kovos krikštą, yra geriau pasirengęs nei tas, kuris to nėra išgyvenęs. Ši patirtis neįkainojama, visos misijos man leido pradėti mąstyti kitaip – suprasti, kad gyvenimas yra labai laikinas dalykas, tad reikia visas akimirkas išnaudoti kuo efektyviau“, – apie įgytą patirtį kovos lauke atvira pašnekovas.

Karininko karjera neįsivaizduojama be nuolatinio tobulėjimo ir mokymosi. Pulkininko laipsnį kariuomenėje užtarnavęs karininkas karybos žinių sėmėsi Baltijos gynybos koledže ir įgijo L2 ir L3 lygmens sertifikatus. „Esu iki šiol dėkingas buvusiam kariuomenės vadui, atsargos generolui leitenantui Arvydui Pociui, kuris sakė, kad reikia mokytis ir lavintis. Jo dėka man teko garbė mokytis ir baigti L4 lygmens karybos mokslus JAV Sausumos pajėgų karybos koledže (angl. *The US Army War College*) Pensilvanijoje“, – prisimena D. Jauniškis.

Žinoma, gyvenimas susideda ir iš asmeninių pomėgių bei interesų, kalbintas pašnekovas ne išimtis: „Skiriu daug laiko savo šeimai, mėgstu skaityti knygas, šiuo metu ypač istorines. Naujasis mano hobis – važinėti dviračiu. Mėgstu keliauti, užsiimti kita aktyvia veikla.“

Ne kiekvienas Lietuvos pilietis, net karininkas, gali pasigirti tokia turtinga gyvenimo ir tarnybos patirtimi, įgytu pasitikėjimu valsty-

bės lygiu ir nepriekaištinga reputacija. „Sėkmės paslaptis – turėti tikslą ir jo siekti. Labai svarbu nieko nebijoti, ypač siekiant to tikslo, tik būtina tai daryti adekvačiai. Sėkmės paslaptis – suvokti, kad labai daug kas priklauso nuo mūsų pačių“, – sako D. Jauniškis. VSD vadovas puikiai prisimena neseniai praėjusius tarnybos metus ir pažįsta Karo akademijos gyvenimą, tad pokalbį baigia linkėjimu: „Norėčiau palinkėti ne tik kariūnams, bet ir mums visiems, tarnaujantiems savo Tėvynei, – kuo mažiau „inkšti“, daugiau dirbti dėl valstybės, dažniau galvoti apie žmones, kuriuos privalome apsaugoti. Labai svarbu kritinėmis tarnybos akimirkomis susilaikyti nuo savo asmeninių ambicijų ir norų ir siekti aukštesnio tikslo – savo jėgas skirti nepriklausomai ir saugiai Lietuvai, nes šiuo metu mums trūksta patriotizmo, supratimo, kas yra laisvė ir Tėvynė. Todėl linkiu atrasti save ir eiti pasirinktu gyvenimo keliu siekiant šio mūsų pagrindinio tikslo.“

Eimanto GENIO nuotraukos

Parengta pagal
lt. Aivarą
GIEDRAIČIO
informaciją ir
mjr. Donato
SUCHOCKIO
interviu

Tradiciškai kiekvieną vasarą Kariūnų batalione pakyla kovos dvasia. Kiekviena kuopa atrenka geriausius, kad iškovotų garbės prizą laikomą Bataliono vado taurę. Saulės mūšio, Žalgirio mūšio, Durbės mūšio ir Oršos mūšio kuopos susiduria varžybose, kuriose netrūksta įtampos, nuolatinų situacijos pokyčių ir noro būti geriausiems.

ORŠOS MŪŠIO KUOPOS LEGENDA liks gyvuoti ilgai, nes tris kartus iš eilės apgynę geriausiųjų titulą ir palikę Akademiją iškeltomis galvomis – nenugalėti – XVII laidos kariūnai, šiemet gavę leitenantų antpečius, jau sėkmingai tarnauja Lietuvos kariuomenės daliniuose, tačiau jų užkelta kartelė dar ilgai liks pavyzdžiu jaunesniems kolegoms.

„Kiekviena pergalė buvo savita. Antrame kurse norėjome atsigriebti dėl prieš metus patirtos nesėkmės, kai nuo nugalėtojų atsilikome tik vienu ar dviem taškais. Trečiame

– daug nesitikėjome, nes atrinkome labiausiai tinkamus kiekvienai rungčiai žmones iš tų, kurie buvo likę batalione. Dauguma kuopos kariūnų buvo išvykę pagal „Erasmus“ programas, todėl turėjome labai pasistengti. Šių metų pagrindinis variklis – noras pasiekti istorinę pergalę. Iki tol nė viena kuopa ar būrys nebuvo laimėjęs šios taurės tris kartus iš eilės“, – apie „oršiečių“ pergales pasakoja leitenantė Morta Janutėnaitė.

„Labai svarbu pasakyti, kad visas pergales pavyko pasiekti dėl kuopos narių ryžto, užsispyrimo,

tarpusavio palaikymo ir gebėjimo būti tikra komanda. Visi šie dalykai, kurie ir suformavo Oršos mūšio kuopos charakterį, buvo iškiepyti pirmame kurse“, – pabrėžia Morta.

Skaudžią pirmo kurso patirtį ir kolegų užsispyrimą prisimena ir lt. Lukas Gorodeckas: „Tai galbūt lėmė mūsų kuopos kovingumas. Nuo pat pirmo kurso kuopos vadas mus skatino nuolatos siekti pergalėlių, kad būtume geriausi. Tai mes ir stengėmės. Dar vienas dalykas, kuris dar labiau pakurstė mūsų kovingumą, galbūt buvo tai, kad pirmame kurse pralaimėjome tik vienu

tašku. Taigi paskui jau nėrėmės iš kailio, kad taip neįvyktų. Matyt, tokia atmosfera kuopoje vyravo ne tiek dėl mūsų sportiškumo, kiek dėl troškimo laimėti ir tarpusavio palaikymo bei tikėjimo, kad tai galime įgyvendinti. Pavyzdžiui, kai per estafetę paskutinis karys su visa ekipuote bėga ratą aplink stadioną, vos ne visas kursas bėga kartu ir jį palaiko.“

Leitenantė Miglė Nemanytė sako, kad Oršos kuopa buvo ambicinga ne tik šiose varžybose – jos kariūnai aukštų rezultatų vieninai siekdavo ir per lauko taktines pratybas.

Tarsi apibendrinamas Oršos kuopos sėkmės priežastis, pagrindinius punktus vardija ltn. Aivaras Giedraitis: „Atmetus pasiruošimą, profesionalumą, fizinį parengtumą ir lankstų mąstymą, mūsų pergalės lėmė keturi dalykai: pasitikėjimas savo jėgomis, karštakošiškumas, sveika arogancija ir vienybė sunkiausiu metu. Nebuvo užduoties,

kurią vykdydamas „oršietis“ nebūtų skandavęs savo kuopos vardo garsiau už kitus. Viskas buvo skirta vienam tikslui – įrodyti, kad paskutinė Oršos laida yra geriausia. Mes tikėjome, kad tokiu būdu tapsime pavyzdžiu jaunesnėms kartoms.“

Bataliono vado taurės ir kitos varžybos skatina komandos saviugdą, lyderystę, padeda atsiskleisti kai kuriems asmenims, parodyti savo gerąsias savybes. Pasak ltn. Luko Nasicko, Oršos kuopa buvo tikrai „velnių priedusi“ kompanija. „Mes dažnai buvome po didinamoju stiklu, ir tam buvo svarios priežastys. Tačiau kaskart norėjome visiems įrodyti, kad, nepaisant visko, kai „oršiečiai“ užsispiria, gali nuversti kalnus. Tai įrodėme ir karinio rengimo pratybose bei Bataliono vado taurei laimėti varžybose“, – sako ltn. L. Nasickas. Šiuo požiūriu jam pritaria ir ltn. Morta Janutėnaitė: „Nepasizymėjome drausmingumu kasdienėje veikloje, turėjome daug ryškių as-

menybių mokslo, sporto ir kariūnų atstovavimo srityse. Visgi mūsų stiprybė buvo gebėjimas reikiamu momentu susitelkti į tikslą ir įgyvendinti jį 100 procentų.“

2020 METŲ BATALIONO VADO TAURĖS ŽAIDYNIŲ startą birželio 8 d. Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje paskelbė plk. ltn. Ričardas Andrulis. Prsidėjo savaitę trunkančios Akademijos ramovėje, lauko futbolo, krepšinio ir tinklinio aikštelėse vykstančios varžybos. Beveik visi kalbinti „oršiečiai“ sutartinai išskiria virvės traukimo rungtį, kaip pačią įsimintiniausią, labiausiai įtraukiančią ir laukiamiausią.

„Visos užduotys jau pažįstamos ir mums įveikiamos, tačiau, sakyčiau, virvės traukimas ir FN MAG laikymas yra tos užduotys, kur mums lygių nebuvo. Ten turėjome savo jau nuo pirmo kurso išaugintus „kovotojus“, skirtus būtent šioms užduotims vykdyti.

Taip pat tradiciškai virvės traukimas būdavo paskutinė užduotis, kurios metu jau žinojome, jog pergalė mūsų rankose“, – pasakoja ltn. Aivaras Giedraitis.

Žaidynės susideda ne tik iš fizinių, bet ir iš intelektualinių rungtių. Dalyvaujantiems vadinamajame protų mūšyje reikia ir kiek kitokių įgūdžių. Kariūnų komandos privalėjo demonstruoti gebėjimą greitai priimti sprendimus ir išmintį, atsakydamos į paruoštus klausimus per skirtą laiką. Pirmąją vietą užėmęs „oršietis“ ltn. Dovydas Saročka teigia, jog šis „mūšis“ jam buvo tik eilinis istorijos ir karybos žinių patikrinimas bei atnaujinimas.

Šventasis komandinio sporto trejetukas – futbolas, krepšinis ir paplūdimio tinklinis, įtemptos varžybos, kuriose reikėjo

„Šventasis komandinio sporto trejetukas – futbolas, krepšinis ir paplūdimio tinklinis, įtemptos varžybos, kuriose reikėjo demonstruoti gebėjimą darniai dirbti, išmanyti atstovaujamą sporto šaką ir įrodyti savo komandos pranašumą.“

„Dalyvaujantiems vadinamajame protų mūšyje reikia ir kiek kitokių įgūdžių. Kariūnų komandos privalėjo demonstruoti gebėjimą greitai priimti sprendimus ir išmintį, atsakydamos į paruoštus klausimus per tam skirtą laiką.“

demonstruoti gebėjimą darniai dirbti, išmanyti atstovaujama sporto šaką ir įrodyti savo komandos pranašumą.

Nei kaitra, nei liūtys nepakeitė varžybų grafiko. Futbolo stadione vyko itin atkaklios kovos. Kariūnams teko parodyti savo ištvermę ir kamuolio valdymo įgūdžius. O geriausiai šiais metais tai pavyko įrodyti Durbės mūšio kuopai, užėmusiai pirmąją vietą futbolo varžybose.

Sakoma, kad kiekvienas lietuvis jau nuo gimimo moka valdyti krepšinio kamuolį, o Akademijoje keletą metų nenugalėta Oršos kuopos krepšinininkų komanda į varžybas ėjo drąsiai ir galiausiai apgynė pelnytą čempionų titulą.

Paplūdimio tinklinio varžybos buvo vienos įdomesnių. Iki paskutinės akimirkos buvo juntama didžiulė įtampa. Nuolatinis rezultato svyravimas, kariūnų šūksniai audrindavo, o retkarčiais ir spengianti tylą gaubdavo tinklinio aikštelę.

„Varžyboms ruošėmės žaisdami draugiškas rungtynes su ki-

tais kursais, kurias su kolegomis organizuodavom. Būtent jų metu susidraugavome su jaunesniais kariūnais, kartu tai buvo puiki proga pamatyti priešininkų komandų sudėtis, jų stipriąsias ir silpnąsias vietas. Taip pat pavykdavo ir pagarbią baimę jiems sukelti. Tai patvirtino ir mūsų jaunesnieji priešininkai“ – pasirengimo rungtynėms subtilybės atskleidė lt. Lukas Nasickas, kurio vedama tinklininkų komanda įrodė savo pranašumą užimdama pirmąją vietą. Lukas Nasickas teigė, jog iš pradžių pernelyg nuvertino kai kurias komandas, todėl tinklinio rungtynės buvo įtemptos, tačiau įdomios.

Šeštadienio rytas. Stadione renkas visi kuopos. Tradiciškai Oršos mūšio kuopos atstovai, rankose laikydami Bataliono vado taurę, apvažiavo garbės ratą aplink stadioną ir perdavė šį garbingą prizą vadui – plk. lt. Ričardui Andruleiui.

Finalinė diena, kai galutinai bus išaiškinti nugalėtojai. Visą savaitę kaupti taškai įvairiose varžybose gali sutirpti prastai pasi-

rodžius dar penkiose likusiose rungtyse.

Pirmoji rungtis – karinė estafetė. Jos metu varžosi dvi komandos, sudarytos iš penkių kariūnų. Kiekvienam iš jų reikia nubėgti nustatytą atstumą, nuo žemės paimti šalmą, šarvinę liemenę ir kuprinę. Tada sudėti išardytą automatinį šautuvą G36 KA4M1, atlikti funkcinių ginklo patikrinimą ir bėgti iki paskutinio kariūno. Šis komandos narys, jau aprengtas surinkta karine ekipuote, sulaukęs ginklo, skuba bėgimo taku apie 330 m. Sėkmingai rungtis įveikti reikia ne tik greičio, bet ir koordinacijos, taip pat – visų svarbiausia – šalia esančių kariūnų, kurie morališkai padeda bėgti nustatytą atstumą su visa žygio ekipuote, palaikymo. Šiais metais greičiausiai estafetę įveikė Saulės mūšio kuopos komanda.

Antroji rungtis – „gaidžių peštynės“. Čia svarbu vikrumas, koordinacija ir greiti sprendimai. Dviejų kariūnų komanda turi nuversti arba iš ringo išstumti kitus du priešininkų kuopos kariūnus.

„Beveik visi kalbinti „oršiečiai“ sutartinai išskiria virvės traukimo rungtį, kaip pačią įsimintiniausią, labiausiai įtraukiančią ir laukiamiausią.“

Atrodytų, viskas paprasta, tačiau užduotis atliekama klūpsčiomis ir surištomis už nugaros rankomis. Nors iš pradžių gali atrodyti, jog rungtyje privalo dalyvauti tvirti ir sunkūs kariūnai, Oršos mūšio kuopa, užėmusi pirmąją vietą, įrodė, jog svarbiausia – technika, greitis ir sumanumas.

Trečioji rungtis, neoficialiai vadinama „oršiečių“ rungtimi, buvo kulkosvaidžio FN-MAG laikymas pečių juostos aukštyje. „Labai smagu būdavo stebėti Antaną Kunicką, kuris tradiciškai laikydavo FN-MAG ir nuolatos laimėdavo šią rungtį“, – su šypsena pasakoja lt. Linas Gorodeckas. 3 metus iš eilės savo pranašumą demonstravo „oršietis“ krn. Antanas Kunickas. Šioje rungtyje jam nebuvo lygių – kai visi nuleisdavo kulkosvaidžius, mūsų Antanas būdavo tik apšilęs ir pasiruošęs laikyti FN-MAG dar ilgai, tačiau greičiau nei po minutės iš balsų ir skandavimo buvo galima suprasti, kad priešininkų jau nebėra.

Ketvirtoji – šių metų naujovė – CrossFit rungtis. Trys vienos komandos kariūnai pasikeisdami turi atlikti tris pratimus: prisitraukimus prie skersinio, „sužeistojo“ nešimo ir galiausiai „mirties traukos“ pratimą. Ši rungtis įdomi tuo, kad kariūnams tenka grįžti ir vėl kartoti pratimus. Ir nors paskui kariūnams reikia padaryti mažiau prisitraukimų, „mirties traukos“ svoris didėja. Rungtis skirta tikrai ne kiekvienam, tačiau ir čia geriausiai pasirodė Oršos mūšio kuopos komanda.

Penktoji, paskutinė ir pati svarbiausia, rungtis – virvės traukimas. Visų veidai sustingę, lūpos suspaustos, kvėpavimas sulaikytas. „Ši rungtis visuomet sulaukdavo daugiausia emocijų, išgyvenimų. Įtraukdavo daugiausia žmonių, nes virvę traukė visi. Jeigu ne fiziškai, tai gerkle. Po šios

rungties užkimusių tikrai padaugdavo. Šiais metais tikrai ruošėmės. Stengėmės sukurti komandą, kuri ne svoriu, o technika nurungtų varžovus“, – apie pamėgtą rungtį atvirauja ltn. Morta Janulaitytė.

Šešių kariūnų komanda varžosi dėl visko. Šioje rungtyje vyksta kova ne tik dėl Kariūnų bataliono vado taurės, bet ir dėl kuopos vardo. Ilgiausiai trunkanti rungtis parodė, jog ne tik tvirtos kojos, stiprios nugaros ir galingas rankų gniaužtas padeda ištempti virvę, bet ir kuopos palaikymas pašonėje. Kasmėt girdimos frazės „nelaiminga pusė“, slidi žemė, pro pavargusias rankas praslystanti virvė nesutrukdė Oršos mūšio kuopai visus nurungti. Sunkiausia buvo išlaikyti virvę ilgiau nei 2 minutes, tačiau, krn. Justo Povilaičio teigimu, didžiausia pagalba tuo metu buvo „oršiečių“ skatinimas

ir šūksniai. Be jų virvės traukimas būtų tik eilinė rungtis.

Pasibaigus visoms rungtims, kuopos išsirikiavo ir laukė plk. ltn. Ričardo Andrulio žodžio. Visi nekantriai stebėjo Kariūnų bataliono vadą ir taurę jo rankose. Birželio 13 d. Kariūnų bataliono vado taurės žaidynių nugalėtoja buvo paskelbta Oršos mūšio kuopa.

TREJUS METUS IŠ EILĖS „oršiečius“ lydėjo sėkmė ir neslopo ryžtas įrodyti, jog Oršos vardas skamba išdidžiai. „Iš dalies liūdna, kad jau nebėra Oršos kuopos, tačiau kartu džiugu, kad buvome paskutiniai „oršiečiai“, nes šį pavadinimą visada nešiojome garbingai“, – sako ltn. Linas Gorodeckas.

Jau greitai tapsiantys leitenantais nusprendė, jog praeitais metais iškovotas prizas – žaidimų konsolė PS4 – turi atitekti pirmam kursui. Išėidama Oršos mūšio kuopa pa-

liks taurę, ant kurios ryškiomis raidėmis išgraviruota: „2018 m., 2019 m. ir 2020 m. – Kariūnų bataliono vado taurės nugalėtojai.“

„Labai palinkėčiau naujoms kartoms pakeisti, kas jiems nepatinka, o jei neįmanoma – pakeisti požiūrį į tai. Nesiskųskime, prisiimkime atsakomybę už visus savo veiksmus, vertinkime tai, ką duoda Tėvynė, kartu ir LKA, nes duoda labai daug. Vadams – karininkams palinkėčiau ne tik deklaruoti vertybes, bet ir patiems jų laikytis, nes skambi, bet teisinga frazė „lead by example“, manau, apibūdina efektyviausią vadovavimo stilių“, – apibendrina ltn. Miglė Nemanytė.

„Visų pirma – mėgautis, paskatinti vieneto užsispyrimą ir norą stengtis dėl savęs ir kitų. Kiekvienas susitelkimas dėl bendro tikslo visada lemia rezultatą, galbūt ne visada

pergales, bet atskleidžia žmonių, kuopos tam tikras savybes, kurios anksčiau nebuvo pastebėtos. Galiu tvirtai pasakyti, kad per Karo akademijoje praleistus metus Bataliono vado taurės prisiminimai tikrai yra vieni ryškiausių“, – sako ltn. Morta Janulaitytė.

„Naujiems nugalėtojams palinkėčiau vieno, svarbiausio, bruožo, būdingo kiekvienam „oršiečiui“, – CHARAKTERIO. Turėkit tvirtą, visiems aiškiai matomą charakterį. Ir tai turi būti ne vienos ar kelių komandų, o visos kuopos charakteris“, – apie ypatingą kuopos identitetą kalba ltn. Lukas Nasickas.

„Būsimieji Bataliono vado taurės savininkai turi puikų pavyzdį – Oršą. Dalyvaujant tokiose varžybose svarbūs du dalykai – nenuvertinti priešininko ir atlikti tinkamą savo pajėgų analizę. Žinodamas kiekvieno kariūno stipriąsias ir silpnąsias savybes, gali tinkamai paskirstyti užduotis. Visa kita –

kiekvieno kuopos nario indėlis į sėkmę. Svarbiausia, nepamiršti – viskas įmanoma“, – sako ltn. Aivaras Giedraitis.

„Būsimiems nugalėtojams linkėčiau perimti Oršos mentalitetą ir didelį norą nugalėti. Taip pat palinkėčiau truputį žvėriškumo ir agresijos, nes be jų tokias varžybas laimėti sunku. Svarbiausia – ateikite ir išeikite iš varžybų kaip Orša. Su šokiais, garsia muzika, automobiliais ir demonstruodami pergalės dvasią!“ – linki ltn. Linas Gorodeckas.

Parengta pagal Linos VAITIEKŪNAITĖS ir
mjr. Donato SUCHOCKIO informaciją

Kariūno metamarfozė į leitenantą

„Per vieną dieną netampi būrio vadu. Gavus šias pareigas, kiekviena diena yra iššūkis – augi kaip vadas ir priimi sprendimus, mokai karius ir pats mokaisi. Būrio vadas visų pirma yra mokytojas, todėl šios pareigos ir karininko laipsnis – didžiulė atsakomybė, kuri suteikia brandos ir pačiam karininkui kaip asmenybei. Ir baigęs studijas Karo akademijoje gali nuolat tobulėti, semtis vis naujų žinių“, – sako šių metų Generolo Jono Žemaičio Lie-

tuvos karo akademijos absolventai – leitenantai Aurimas Garbatavičius, Miglė Nemanytė ir Lukas Gorodeckas, prieš pusmetį pradėję eiti savo pirmąsias būrio vado pareigas Lietuvos kariuomenės padaliniuose.

Pirmasis pusmetis einant šias pareigas, kaip teigia jaunieji leitenantai, prabėgo labai greitai, tačiau jie jau gali įvertinti naują tarnybą, prisiminti studijas ir palyginti, kas pasikeitė, o kas ne, tapus karininkais.

Iš pradžių visada sunkiau

„Karys ne dirba, o tarnauja 24 val. per parą ir septynias dienas per savaitę, – sako Kunigaikščio Vaidoto mechanizuotajame pėstininkų batalione (Kunigaikščio Vaidoto MPB) tarnybą pradėjęs leitenantas Aurimas Garbatavičius ir kartu prisipažįsta – po studijų prioritetai greitai susidėliojo kita tvarka – mažiau laiko liko sau, daugiau – darbui. – Bet tai natūralu, nes visur pradžia nėra paprasta. Pirmaisiais mėnesiais, kad ir kur būtum, reikia apsiprasti, prisitaikyti prie naujų dalykų.“

Aurimas paskutiniais studijų metais Lietuvos karo akademijoje

Eimanto Genio nuotraukos

Lygiai taip pat, jau linksmi Aurimas prisimena, buvo ir studijų pradžioje Akademijoje: „Pradžia buvo reikalinga, kad suvoktum, kas yra kariuomenė, kaip ji atrodo. O toliau savaime tapo lengviau, nes supratau jos sistemą, kaip ir ką akcentuoti, kokius žingsnius žengti, kada atsitraukti, kada save paspausti ir be abejonių žengti pirmyn.“

Vaikinas dabar džiaugiasi – studijuojant susiformavusius lūkesčius pateisino darbas su kariais, šaunus kolektyvas, todėl greitai įsiliejo į dalinio karininkų gretas: „Aš ir kiti Akademijos absolventai, tarnybą pradėję Kunigaikščio Vaidoto MPB, pirmiausia pasikalbėjome su bataliono vadu plk. lt. Artūru Purkliu, jam prisistatėme ir tą pačią dieną kibome į darbus. Pirmą tarnybos savaitę

„Savikontrolė – vienas kelių į sėkmę. Kai atrodyt, kad padarėte viską, ženkite dar kelis žingsnius į priekį ir nustebsite, pamatę rezultatus.“

dauguma bataliono karių atostogavo, todėl man teko eiti ir kuopos vado pareigas.“

Dabar karininkas vadovauja būriui, kurį sudaro nuolatinės privalomosios pradinės karo tarnybos (NPPKT) ir profesinės karo tarnybos (PKT) kariai, tačiau neslepia, kad dar vyksta jo vadinamasis persiorientavimas, stengiantis suvokti, kaip viskas veikia ir kas yra daroma būnant būrio vadu, kada į karį kreipiamasi ne „jūs“, o „tu“: „Tai – ilgas procesas, diena po dienos tobulinant savo žinias, įgūdžius ir, svarbiausia, vis aiškiau suvokiant, kad esi vadas. Labai svarbu dar mokantis Karo akademijoje kuo anksčiau tai suprasti, kad galėtumei ugdyti tam reikalingas savybes. O praktiškai greičiausiai profesiskai tobulėji tarnaudamas batalione, nes Akademijoje mes vis tiek visi esame kolegos, ir nesąmoningai tai veikia mūsų veiksmus ir elgesį bet kurioje situacijoje.“

Reikalingas žinių bagažas – iš Akademijos

Kartu absolventas tvirtina, kad Karo akademijoje įgytos žinios yra labai reikalingos ir naudingos: „Per ketverius studijų metus suformuotas karininko charakteris ir sukauptas žinių bagažas – mano privalumai pirmojoje tarnybos vietoje. Lauko taktinės pratybos, administracinis darbas, paskai-

tos, fizinio rengimo pratybos – su visu tuo susiduriu kiekvieną dieną.

Taip pat padėjo Akademijoje vykęs bendravimas su PKT kariais – mokymasis iš profesionalų, ką ir kaip jie daro. Jie man suteikė be galo daug žinių. Instruktoriai geranoriškai padėdavo – ko klausi, atsako, parodo, paaiškina, ką reikia akcentuoti. Jie patys yra baigę Akademiją, todėl žino, kas svarbu, į ką atkreipti dėmesį.“

Prisimindamas studijas, Aurimas sako – nors neseniai jas baigė, o mintys jau sukasi ir apie magistro studijas, žinoma, Karo akademijoje, ir tolesnį kaip kario ir asmenybės tobulėjimą.

Dabartiniams ketvirtakursiams ir visiems kariūnams jis linki: „Savikontrolė –

Kariūnas Aurimas paskutinėse karinėse pratybose studijų LKA metu

Miglė, grįžusi iš Būrio vado kovos kurso LKA

Eimanto Genio nuotraukos

vienas kelių į sėkmę. Kai atrodo, kad padarėte viską, ženkite dar kelis žingsnius į priekį ir nustebsite, pamatę rezultatus. Kiekvienas pasiimkite kuo daugiau, nes būtent jūs perleisite įgytas žinias savo kariams, ir jie, ypač NPPKT kariai, klausys būtent jūsų.“

Daugiau atsakomybės

Kunigaikščio Vaidoto mechanizuotojo pėstininkų bataliono leitenantė Miglė Nemanytė pritaria, kad Karo akademijoje įgytos žinios labai praverčia nuo pat pirmos karininko tarnybos dienos: „Jos reikalingos – dėl to ir mokėmės Akademijoje. Galiu sakyti, kad teorinių žinių jau dabar užtenka. Praktinių, normalu, dar trūksta, tačiau suprantu, kad su laiku ir jų kaip karininkė įgysiu.“

Mergina sako, kad pirmosios karininko pareigos ir pirmoji tarnybos vieta įpareigojo priimti daugiau atsakomybės ir ji pati subrendo kaip asmenybė: „Matau, kad geriau planuoju laiką tiek tarnyboje, tiek asmeni-

niame gyvenime. Žinoma, didelę reikšmę turėjo mano būrio PKT karių, kurie formuoja, suteikia reikalingų žinių, įkvepia naujų idėjų, pagalba. Jų patirtis leidžia tobulėti ir jiems, ir man – tai labai džiugina.“

Gerais išpūdžiais apie savo komandą Miglė dalijasi, prisimindama ir pirmąsias kaip leitenantės tarnybos dienas: „Nereikėjo net ilgai pratintis, nes tarnauju su profesionaliu ir puikiu kolektyvu. Visas batalionas mus sutiko šiltai ir maloniai.“ Mergina neslepia, iš pradžių gal kartais ir trikdydavo aplinkinių elgesys, bendravimas kaip su vade, bet dabar jau priprato, tad nebekyla minčių apie tokias situacijas: „To mokiausi ir dabar šias žinias pritaikau.“

Neseniai baigti mokslai ir ketveri Karo akademijoje praleisti metai, Miglė linksmi pasakoja, nepamirštami: „Išgyventa nemažai tarp jos sienų, kurios, jei galėtų, manau, begalę istorijų papasakotų. Visko buvo... Jau pasiilgstu kambariokių, draugų, kai kurių vadų ir dėstytojų.“

Dabar joje studijuojantiems karininkė pataria į Karo akademiją žiūrėti kaip į priemonę savo tikslui tapti karininku pasiekti, bet tik ne kaip į galutinį etapą.

Tas pats batalionas, bet naujos tarnybos pareigos

Studijas Lietuvos karo akademijoje pasirinko tikslą tapti karininku turėjęs ir leitenantu tapęs Lukas Gorodeckas, tarnaujantis, kaip norėjo nuo pat pradžių, Juozo Vitkaus inžinerijos batalione (Inžinerijos batalionas). Dabar NPPKT būrio vadui, prieš studijas šiame batalione baigusiam NPPKT, Lukui ši tarnybos vieta nėra nauja: nemažai čia tarnaujančių karių jau pažįstami, todėl labai smagu juos vėl sutikti, su jais pabendrauti, pasidalyti išpūdžiais ir prisiminimais. „Juk su kai kuriais iš jų yra tekę ir apkase miegoti, pajusti pratybų nuovargį, šaltį ir panašiai“, – prisimena karininkas.

„Šįkart į tą patį batalioną ateiti kaip vadui, maniau, bus ne taip paprasta. Tačiau taip nebuvo. Galvojau, kad bus sunku „persilaužti“, nes nebesu kariūnas, o – leitenantas. Tačiau viskas įvyko natūraliai, – pasakoja vaikinai. – Gana greitai pripratau, ir be jokio streso, kad dabar esu vadas. Galbūt todėl, kad jau Akademijoje mes, kariūnai, kiekvienais metais po truputį augome kaip vadai.“

Karo akademijos absolventas sako, kad dar neteko panaudoti visų Akademijoje įgytų žinių, tačiau ir tada, būdamas kariūnu, suprato, kad jų tikrai prireiks. „Tapęs karininku dar labiau vertinsi, ką gavai studijų metu“, – visų absolventų vardu pirmojo karininko laipsnio suteikimo ceremonijoje pabrėžė geriausiu šių metų absolventu išrinktas lt. Lukas Gorodeckas.

Prisimindamas Akademijoje praleistą laiką ir studijas, jis sako, kad nueitas kelias, siekiant tapti karininku, davė labai daug – buvo įveikti įvairūs kilę iššūkiai, kartais net labai sunkūs. Dabar jau karininkas, Lukas visa tai, ypač čia įgytas žinias, dar labiau vertina ir teigia, kad visų išbandymų ir iššūkių tikrai reikėjo.

„Padeda tai, kad studijuodami mes baigėme ir kai kuriuos kursus, kurie dabar reikalingi tarnyboje. Taigi, batalionui nebereikia

siųsti mūsų mokytis papildomai, pavyzdžiui, į Šaudymo vadovo ar Fizinio rengimo instruktoriaus kursą, – paaiškina leitenantas. – Į klausimą, ar jų užtenka, turbūt atsakyčiau – iš dalies. Trūksta administracinių žinių, nes studijuodami rečiau susidurdavome su įvairia kariuomenėje naudojama dokumentacija.“

Baigus studijas, leitenanto mokslai nesibaigė: „Svarbiausia, kad, tapęs karininkais, galime nuolat tobulėti ir semtis žinių. Pradėjau tarnybą, kai šauktiniams kariams, kuriems vadovavau, buvo likę tarnauti tik keli mėnesiai. Teko dalyvauti svarbiausiose bataliono metų pratybose „Inžinierių griausmas 2020“, o išėjus NPPKT kariams pradėjau mokytis sprogdinimo darbų kurse, kuris reikalingas dėl mūsų bataliono išskirtinės veiklos. Iki metų pabaigos reikia įveikti dar ir Kovinės inžinerinės paramos specialisto kursą. Taigi mokslai tęsiasi.“

Lukas džiaugiasi, kad nenutrūko draugystė su kurso draugais, su buvusiais NPPKT kariais ir metais ar dviem vyresniais karininkais, kuriuos sutiko Inžinerijos batalione: „Mes vienas kitą pažįstame ir be žodžių ar paaiškinimų visada esame pasiruošę padėti vienas kitam, ypač tie, kurie baigėme Karo akademiją. Prisimenu – juk nuo jos baigimo praėjo tik keli mėnesiai – ir, manau, net po keliasdešimties ar daugiau metų prisiminsiu studijas Karo akademijoje, nes joje praleisti

Lukas už geriausias pratybų rezultatus apdovanotas simboliniu Baltų genčių kovos kirviu

ketveri metai buvo vienas svarbiausių mano gyvenimo etapų.“

Leitenantas Lukas Gorodeckas Lietuvos karo akademijos kariūnams nori palinkėti motyvacijos, ryžto ir valios nuolat judėti į priekį. „Svarbu nepasiduoti kasdieniams iššūkiams, kuriuos kartais per daug sureikšminame ir tik po to suprantame, kad tai buvo menkniekis, – sako karininkas. – III kurso kariūnams (mano mėgstamiausiems) linkiu

kuo daugiau patirties įgyti per 6 savaičių karinę praktiką, kadangi tai, ką išmoksitė, tikrai pravers baigus studijas, IV kurso kariūnams – gerai ir laiku parašyti baigiamuosius darbus, visiems kitiems – sėkmingai baigti siūlomus kursus ir nė vienam „neiškristi“, nes liko tik finišo tiesioji. Esate visų „oršiečių“ (taip Akademijoje buvo vadinama Oršos mūšio kuopa – aut.) laukiami, kada prisijungsite prie Lietuvos karininkų. Sėkmės!“

Mentorystės programa

Parengta pagal krn. Viltės DUOBAITĖS ir mjr. Rositos KANAPECKAITĖS informaciją

Mentorystės programos „Nelik nuošalėje – PASIDALINK“ idėja Lietuvos karo akademijoje gimė iš poreikio kuo efektyviau parengti karininką, kaip įmanoma labiau priartinti jo patirtį čia mokantis prie iškart po studijų užgriūšančios atsakomybės tapus karininku ir vadu.

„Dalyvių atsiliepimai apie programą teigiami. Džiugina, jog kai kurių lūkesčiai išpildyti 150 proc., todėl galima teigti, kad pradžia gera.“

„Mentorystės programa atsirado galvojant apie visapusišką kariūnų ugdymą Akademijoje, kuo galime prisidėti šiandien, kad baigęs studijas jaunas leitenantas(-ė) turėtų realius lūkesčius ir galimybę geriau integruotis, adaptuotis skirtinguose kariuomenės daliniuose. Mentorius pasirinkimas skatina galvoti apie dominančią kryptį. Galbūt mentorius nebus tas žmogus, kurio keliu eis kariūnas, bet bendravimas su daugiau patirties turinčiu ir sėkmingai profesiskai tobulėjančiu karininku padės būsiesiems leitenantams iš arčiau pamatyti galimybes, praplėsti akiratį, užduoti rūpimus klausimus“, – apie mentorystės programą pasakoja Akademijos psichologė mjr. Rosita Kana-

peckaitė. Pasak Rositos, šios programos nauja kariūnui labai priklauso nuo jo paties gebėjimo paklausti, kas jam įdomu, ir, žinoma, nuo mentoriaus noro dalintis savo patirtimi.

„Mūsų mentoriai yra savanoriai. Jie patys nusprendžia dalyvauti programoje, nes turi galimybę įprasminti savo patirtį ugdydami pastiprinimą Lietuvos kariuomenei“, – teigia majorė.

Kariūnai mentorius renkasi pirmame kurse, o mentorystė trunka iki 3 kurso. „Dalyvių atsiliepimai apie programą teigiami. Džiugina, jog kai kurių lūkesčiai išpildyti 150 proc., todėl galima teigti, kad pradžia gera“, – šypsodamasi pasakoja mjr. R. Kanapeckaitė.

„Prisimenu tą rytą, kai reikėjo nusiųsti laišką mjr. R. Kanapeckaitėi dėl pasirinkto mentoriaus. Kėliausi dar prieš 6-ias, kad tik būčiau pirma, pasirinkusi plk. ltn. Idzelį. Nė karto nesuabejojau dėl savo pasirinkimo. Prasidėjus mentorystės projektui, iškart pradėjome bendrauti su pulkininku leitenantu, gavome pasiūlymų, kaip dalyvauti lyderystės paskaitose, pratybose. Įsimintiniausi buvo mokymai su Krašto apsaugos savanorių pajėgų Žemaičių apygardos 3-iaja rinktine. Pratybose vykdėme sprogdinimo darbus, sužinojome apie atotampų daromą žalą ir pavojus, kasėme slėptuves, kuriose slėpėme ginklus ir kitą amuniciją. Džiaugiuosi, kad buvo suteikta galimybė įgyti daugiau žinių ir praktikos, kuri pravers ateities tarnyboje“, – neslėpdama susižavėjimo pasakoja krn. Jurgita Tukalytė.

Akademijos psichologė sako, kad jau intensyviai rengiama ir tolesnė mentorystės programa, kai neseniai priesaiką Tėvynei davę pirmakursiai patys gaus progą rinktis

sau mentorius. „Planai tokie, kad Kalėdų laikotarpiu pirmo kurso kariūnai turės galimybę rinktis mentorius ir iškart po Naujųjų su jais susitikti bei bendradarbiauti, iki baigs Karo akademiją, o gal ir ilgiau. Pirmakursiams labai svarbu nežiopsoti ir pasirinkti mentorius. Paprastai mentorius renkamės iš sąrašo pagal tai, kur jie tarnauja. Dažnai kariūnai turi lūkesčių, baigę Karo akademiją, tarnauti tam tikros ginklų rūšies pajėgose ir pagal tai renkami mentorius, kiti – pagal pomėgius, hobičius, vertybes, kurios sutampa, ir pan. Pirmo kurso kariūnas pirmiausia turi atsakyti sau į klausimą, kas jam svarbu, ir pagal šiuos kriterijus rinktis mentorius“, – sako mjr. R. Kanapeckaitė.

Gausus pirmo kurso būrys džiugina Akademijos bendruomenę, bet kartu tai – nemažas iššūkis visiems, pradedant logistais, sprendžiančiais apgyvendinimo ir buities klausimus, ir baigiant studijų organizatoriais, siekiančiais tinkamai paskirstyti dėstytojų krūvį, patalpas ir t. t. Ne išimtis ir mentorystės programos organizavimas. „Šių metų iššūkis – 104 nauji mentoriai pirmakursiams. O kad mentorystė pasiteisina, rodo ir vyresniųjų kursų kariūnų susidomėjimas, jų išreikštas noras dalyvauti programoje. Šiemet mums reikia tikrai nemažai mentorių, bet darysime viską, kad karininkai ir puskarininkiai nesibaimintų prisiimti šios atsakomybės ir pasiruoštų dalintis savo žiniomis ir patirtimi“, – sako mjr. R. Kanapeckaitė.

Dauguma kariūnų džiaugiasi suteikta proga dalyvauti mentorystės programoje, kuri leidžia plačiau pažvelgti į labiau patyrusių karininkų kasdienybę bei pasidalyti savo patirtimi. „Džiaugiuosi, kad Akademija suteikia galimybes kariams dalintis patirtimi su mumis, kartais net sudaryti sąlygas įgyti naujų įgūdžių“, – pabrėžia krn. Mantas Kairys.

Mentorystės programą kuruojanti mjr. R. Kanapeckaitė tvirtina, kad pasirinkimas nėra nekeičiamas. „Jei nesutampa „asmeninė chemija“, galima pakeisti mentorius. Ką gali žinoti, būna visaip, svarbiausia – bandyti ir nebijoti nusivilti. Mentoriai – visi savanoriai, geranoriškai nusiteikę kariūnų atžvilgiu, todėl tikrai skatiname tai išbandyti“, – sako majorė, kviečianti tiek kariūnus, tiek karininkus ir puskarininkius drąsiai įsitraukti į programą, kuri padėtų stiprinti Lietuvos krašto apsaugos sistemos bendruomenę.

„Džiaugiuosi, kad Akademija suteikia galimybes kariams dalintis patirtimi su mumis, kartais net sudaryti sąlygas įgyti naujų įgūdžių.“

Krn. Mantas KAIRYS

„Pratybose vykdėme sprogdinimo darbus, sužinojome apie atotampų daromą žalą ir pavojus, kasėme slėptuves, kuriose slėpėme ginklus ir kitą amuniciją.“

Krn. Jurgita TUKALYTĖ

APDOVANOTI

VALSTYBĖS (LIETUVOS KARALIAUS MINDAUGO KARŪNAVIMO) DIENOS PROGA

LR KAS medaliu „Už pasižymėjimą“ – št. srž. Elena VAINIKEVIČIENĖ

Krašto apsaugos viceministro padėka – plk. Juozas KAČERGIUS

LKA garbės ženklų „Už uolumą“ – krn. Miglė NEMANYTĖ

LKA VIRŠININKO VARDINĖMIS DOVANOMIS:

mjr. Darius ČERNIAUSKAS (suvenyriniu peiliu);

dr. Giedrius ČESNAKAS (paveikslu);

dr. Jūratė GUŠČINSKIENĖ (paveikslu);

krn. Arūnas GARŠVA (termosiniu puodeliu)

LKA VIRŠININKO PADĖKOMIS:

mjr. Aurimas SIRVYDIS;

št. srž. Elena VAŠKIENĖ;

št. srž. Andrius SAMUCHOVAS;

gr. Sigita MIKUTIS;

dr. Irmina MATONYTĖ;

krn. Mindaugas ČEPONIS;

krn. Vilius KONIEČNAS;

krn. Matas JUREVIČIUS;

krn. Vilius ŠIURKUS;

krn. Viktoras MAKAROVAS;

krn. Paulius PAVALKIS;

krn. Deimantas JANAVIČIUS;

krn. Lukas LIUTKEVIČIUS;

krn. Eligijus BAGDONAS;

krn. Vinardas VALTERIS;

krn. Gvidas NARMONTAS;

krn. Lukas ČIPKUS

GERIAUSI IŠ „ORŠIEČIŲ“

KAM SUVENYRINIŲ KARDŲ –

geriausias 2020 m. LKA absolventas

krn. Lukas GORODECKAS

LKA GARBĖS ŽENKLŲ „UŽ UOLUMĄ“

• už nuopelnus plėtojant ir stiprinant LKA (baigimo proga):

krn. Aivaras GIEDRAITIS;

krn. Morta JANUTĖNAITĖ

SUTEIKTI AUKŠTESNI LAIPSNIAI

Laikinojo pulkininko – plk. ltn. Ričardui DUMBLIAUSKUI

Kapitono – vyr. ltn. Pauliui BALSUI, IV kuopos vadui

LKA VIRŠININKO DAIKTINE DOVANA (suvenyriniu peiliu)

• už bakalauro darbo rezultatus ir svarų indėlį rengiant saugumo užtikrinimo LKA rekomendacijas – krn. Simonas PANAVAS

KITI APDOVANOJIMAI

LKA VIRŠININKO DAIKTINĖMIS DOVANOMIS (suvenyriniu peiliu)

• už LK šaudymo čempionato metu pasiektus aukštus rezultatus tiek asmeninėje, tiek komandinėje įskaitose:

krn. Donata DROBNYTĖ;

krn. Gustas ANDREJAUSKAS;

krn. Mantas KAIRYS;

krn. Diomedas PETKEVIČIUS;

krn. Lukas ČIPKUS

• už svarų indėlį į kariūnų fizinę ugdymą – mjr. Rimantas IVANOVAS

• už mokymosi JKVM pasiekimus:

ltn. Marius BANKAUSKAS;

ltn. Dalius DERŽINSKAS

LKA VIRŠININKO DAIKTINĖMIS DOVANOMIS

• už ilgametę tarnybą (darbą) Akademijoje:

mjr. Jonas MINKEVIČIUS;

mjr. Violeta PAKENIENĖ;

mjr. Dainius MAŽEVIČIUS;

kpt. Marius BAGDONAS;

vyr. srž. Edmondas KATINAUSKAS;

Anžela TAMOŠAITIENĖ

• už nepriekaištingą ir profesionalų pareigų atlikimą – Vita VELIGORAITĖ

LR KAS MEDALIŲ „UŽ NUOPELNUŠ“

• už nuopelnus ir asmeninį indėlį plėtojant ir stiprinant KAS – mjr. Dainius MAŽEVIČIUS

JUBILIEJŲ PROGA

LKA VIRŠININKO VARDINĖMIS DOVANOMIS:

30 metų jubiliejaus proga:

Ieva SKORUBSKAITĖ;

Žygimantas SOLOVJOVAS

40 metų jubiliejaus proga:

Jurgita KUZAITĖ;

Dmitrijus TONKICH;

Sigita STUNDIENĖ;

mjr. Arūnas JARAS;

mjr. Dmitrijus ZAVURSKIS;

dr. Vidmantė GIEDRAITYTĖ

50 metų jubiliejaus proga:

vyr. srž. Sergejus SYSOJEVAS;

vyr. srž. Raimundas JANKŪNAS

60 metų jubiliejaus proga:

Astolda ŠADIENĖ;

Loreta NEKROŠIŪTĖ;

Valdemaras KEVLICH;

Sigita BALAIŠIENĖ

KRYŽIAŽODIS

KLAUSIMAI

1. Lietuvos kariuomenės didysis etmonas, kurio vardu pavadintas Mokomasis pulkas.

2. LKA kariūnų ansamblis.

3. Karo mokyklos kariūnas, žuvęs 1923 m. Klaipėdos sukilimo metu.

4. Pirmasis Lietuvos kariuomenės savanoris.

5. Klaipėdoje dislokuoto Lietuvos kariuomenės bataliono kariai.

6. Gatvė, esanti šalia LKA.

7. Apdovanojimas, kurį pelnė kariūnas Žygimantas Kaminskas.

8. Miestas, kuriame 1919 m. įkurta Karo mokykla.

9. Bene gražiausias LKA pastatas.

10. Lietuvos didikų giminė, kurios buvusiose valdose įsikūrusi LKA.

11. Mūšis, kurio vardu nuo 2020 m. vadinama viena iš Kariūnų bataliono kuopų.

12. Kokį kursą baigia visi Lietuvos kariuomenėje tarnaujantys kariai?

13. Vilniaus miesto dalis, kurioje yra LKA.

14. Pirmasis laikinai ėjęs pareigas LKA viršininkas.

15. Istorinė Lietuvos vietovė, kurią ekskursijų metu lanko kariūnai.

16. Nedidelis Latvijos miestas, ties kuriuo įvyko vienintelis Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės jūrų mūšis.

17. Karinis laipsnis, kurį eidami pareigas turėjo daugelis LKA viršininkų.

18. Pirmoji mergina, tapusi geriausia Akademijos absolvente.

19. Šalis, iš kurios Lietuva paskutiniu metu perka daug ginkluotės ir technikos.

20. Miestas, šalia kurio yra didžiausias Lietuvos kariuomenės poligonas.

21. Jurbarko rajono miestelis, netoli kurio buvo paskutinis Jono Žemaičio - Vytauto bunkeris.

22. Paskutinis tarpukario Karo mokyklos viršininkas.

23. Valstybė, iš kurios Lietuvos kariuomenė perka naujus sraigtasparnius.

24. Vienuoliai, įsikūrę šalia LKA esančiame vienuolyne.

25. Kiek kariūnų šiuo metu LKA mokosi pagal Karinėms oro pajėgoms skirtas programas?

26. Lengvoji pėstininkų brigada, kuriai priskirta LKA.

27. Kariuomenės dvasininkas.

Eimanto GENIO nuotrauka